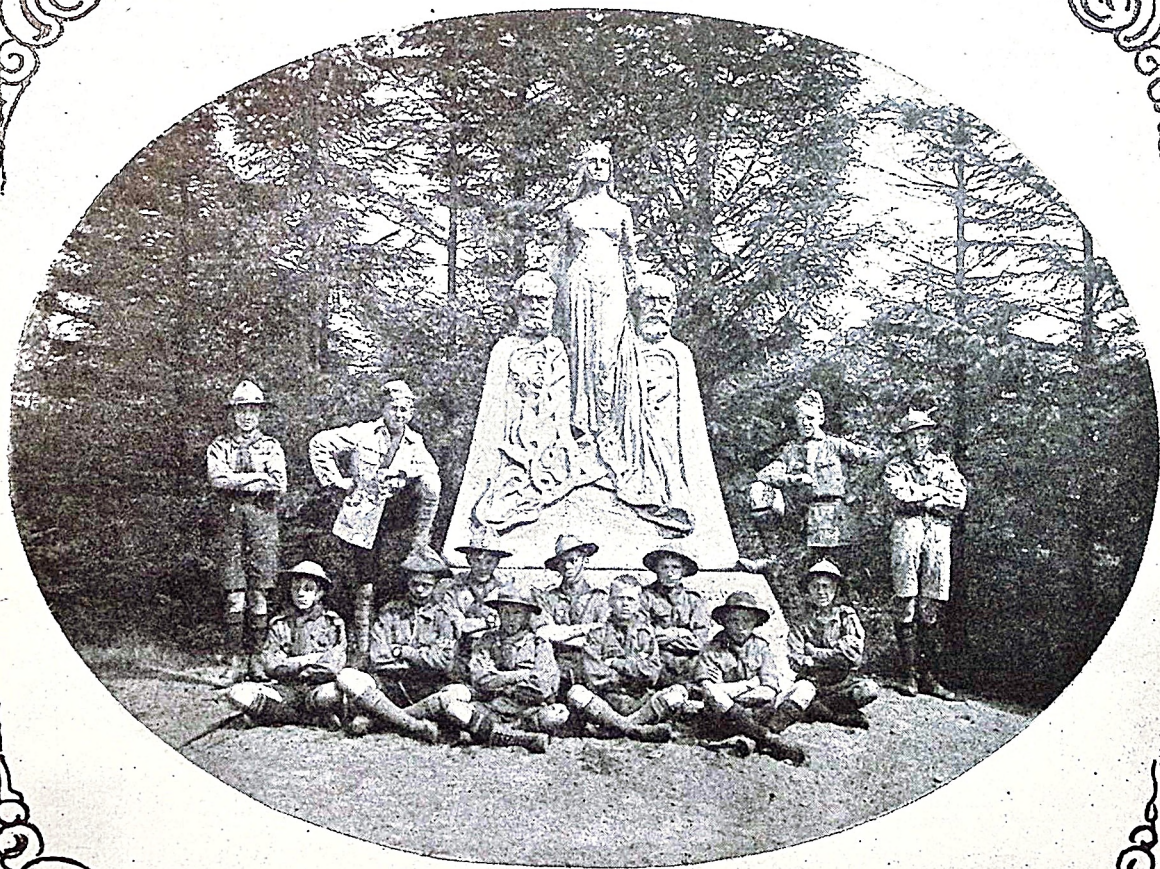

SPEJDERNES MAGASIN

VORUNGDOM

Nº 7 - APRIL 1920 - 4 AARGANG

Husker I den gamle Admiral?

Den gamle Admiral var Formand for Drengespejdernes Bestyrelse, og han boede i et lille Hus oppe ved Frederikssund, tæt ved Fjorden og i Læ af skærmende Graner. — Her roede og fiskede han i sine Baade, her lugede han i sin Have, vaskede Gulv i Verandaen og malede og udførte Reparationer fra Kælder til Kvist. — „De Haandværkere,“ sagde han, „er ikke til at have at gøre med. Og da jeg ikke skal have noget af at være i Lommen paa nogen, laver jeg det hele selv“ — og her, paa Grøn-

sværet nede ved Stranden kunde man om Sommeren træffe Spejdere, der laa i Lejr paa den Plads, Admiralen havde overladt dem — Spejderne, Admirals Dreng.

Her paa denne Lejrplads var der ingen Vrovl, men jeg glemmer aldrig Admirals Harme, da der kom en Mand og beklagede sig over, at en anden Tropp, nogle rene Rekrutter og Grønskollinger, som han havde overladt en Lejrplads, havde brugt Hegnspæle til Brænde, forladt Lejrpladsen saa den saaudsom en Svinesti, og ikke leveret tilbage forskelligt Værktøj, de havde laant hos Manden.

„Det er lumpent,“ sagde Admiralen, „og jeg bryder mig ikke det mindste om, at det muligvis har været Rekrutter — dette er ikke at være Spejdere.“

„Spejdere,“ sagde han, „det er udviklende at ville noget, det er styrkende for Karakteren at føre sin Vilje igennem — vel at mærke, naturligvis, naar det er noget godt, man vil.“

Men det er noget godt at ville gennemføre Spejderloven og at ville bære sit Korps ved at respektere det og dets Vedtægter.

I har, Spejdere, idet I gør dette, paalagt Jer selv en frivillig Disciplin, som I har Lov til at være stolte af.“

Den Gang var den gamle Admiral allerede syg og var kommet

ind til Byen. Paa St. Georgsdagen om Aftenen sad han i sit Vindue. Saa lød der med ét skrattende Hornsignaler gennem Gaden. Han kiggede derned og — jo, der kom de, det var Spejderne, Admirals Dreng. — De defilerede forbi, Tropp efter Tropp, og hilste op til Vinduet — Østerbro Troppene, de kom lige fra Paraden, hvor de havde brudt Seglet paa den store Konvolut og faaet Budskabet oplæst. Og Admiralen vinkede og hilste glad og bevæget over denne uofficielle Hyldest og Opmærksomhed. Han forstod, at den kom lige fra Hjertet.

Forleden fulgte Københavns Spejdere den gamle Admiral til hans sidste Hvilested. Og der var nogle af dem, der nikkede genkendende, da Præsten i sin Tale sagde om ham:

„Hans Liv var fuldt af Arbejde. Der var noget, der lyste i hans Øjne og en Klang i hans Stemme, som ikke bedrog.“

Han var en Mand med Karakter og Vilje. Og det var ikke for intet, at netop han kunde sige til sine Nærmeste, naar der var noget der kneb: „Vi Middelboer giver aldrig op!“ Han gav ikke selv op, ikke engang da Sygdommen knugede ham, han klynkede og klagede ikke. Han var en ærlig og ligefrem Natur og fri for enhver Vigtighed. Og han fandt sig ikke i, at der kom Sladder i hans Hus — der snakkede man ikke ondt om Folk.“

Spejdere, vi vil længe minde den gamle Admiral. Han var os en trofast Ven lige til det sidste. Og vi vil takke ham for det smukke Eksempel han gav os — netop som han var, kunde enhver af os ønske at blive.

Fra London til Sorø.

Det er forbløffende, hvor Tiden gaar. Da jeg i London udkastede Planen til en Rundtur til alle Korpsets Divisioner, gjorde jeg Regning paa, at jeg i det mindste vilde være naaet Landet igennem i Februar Maaned. Og nu skriver vi April, og endnu mangler jeg 4 Divisioner. Spansk Syge og andre Fortrædeligheder har gjort, at jeg endnu ikke har faaet set de 4 sidste.

Men de andre 8 fik da efterhaanden mandet sig op til at stille et eller andet paa Benene. De udgav Ordre om en Samling i en eller anden By og Ordrene var meget forskellige. Her er en af dem:

Ordre.

Ridset i Birkebarken d. 11. Dec. 19.

Tirsdagen den 30. i den tolvte Maaned i Stenbukkens Tegn vender Landets største Høvding tilbage fra sine Jagter paa Prærien hinsides Vandene, der hvor Solen aldrig gaar ned.

Alle Øens Krigere samles paa denne Dag i Odense for at hylde vor store Høvding og vise ham vore Færdigheder i Brugen af vore Vaaben, vi vil synge vore Krigsange fra Togterne i Sommer og danse vore Krigsdanse for ham.

En Time efter at Solen har staaet i Syd, samles de ældste Høvdinge paa Raadsklippen (Fyens Forsamlingshus) for at lytte til vor store Hovdings Røst og lægge Planer for de kommende Togter.

Naar Solen atter er ved at gaa ned bag Skovene (Kl. 4^{1/2}), samles alle Krigerne ved Ildvognens Holdplads (Hovedbanegaarden), for at modtage vore Brødre, som kommer langvejs fra, for at hylde vor store Høvding.

Koloniens Indbyggere vil ved denne Lejlighed faa saa mange Krigere at se, som aldrig før, og Oldinge, Squaws og Ulveunger vil jublende følge Krigerne til Raadsklippen. — Hugh! — Her vil Kri-

gerne tage Opstilling forinden vor store Høvding vil vise sig for os. Naar han viser sig, modtages han med vore Krigsraab.

Nu vil Krigerne vise, hvad de formaar.

Oldinge, Squaws og Ulveunger har Adgang til Opvisningen, naar de foreviser Adgangskort. Adgangskort erholdes gratis hos Rudi.

Efter Opvisningen samles de unge Krigere og Squawerne, som er indbudt, for paa den næstsidsste Dag i det gamle Aar at træde Dansen sammen paa „Schiacklo"s Krigeres Maner.

Kun Krigere i fuld Krigsmaling kan deltage.

Hver Kriger skal møde med en eller flere Squaws.

Der betales et Bæverskind (1 Kr.) for hver Deltager til Rudi samtidig med Indtegningen, der slutter den 22. ds.

Hvide Ulv.

Meningen med alle disse Samlinger var udelukkende den at faa Lejlighed til at hilse paa Jer, af faa arrangeret en kammeratlig Sammenkomst, et stort Vinterlejrbaal, hvor jeg fortalte Jer noget om min Rejse, og I gav Jeres Bidrag til Underholdningen — enhver af os ydede sit. Og saa vilde jeg gerne have Jer ind paa, at I selv blev i Stand til at give nogle gode Lejrbaalsunderholdninger — Enkeltmands — i Patruljer og i Trop.

Det er nemlig noget, I har praktisk Brug for, baade naar I skal skaffe Jer selv nogle Penge i Tropskassen, naar I skal fortælle Folk, hvad Spejderliv er, og naar I skal underholde hinanden ved Sommerens Lejrbaal. Og det, det gælder om, er naturligvis efterhaanden at kunne præstere noget, der virkelig er noget ved.

Jeg vil slet ikke kritisere, hvad jeg har set — der var virkelig gode Ting iblandt — men der er langt, langt igen, inden det bliver, som det skal være — altid fornøjeligt og godt og med et Stænk

af Alvor og aldrig over Stregen.

De smaa Spejder-„Film“ kan der virkelig laves noget godt og solidt ud af.

Nykøbing Mors havde en storartet en, hvor man bl. a. fik Lejlighed til at se en Patrulje tage sig af en gammel Mand, der var kommet alvorlig til Skade (og de spillede deres Roller, baade Manden og Patruljen, saa det var en ren Fornøjelse at se paa).

Midtjyske kunde synge sammen i Kor, og det saa det lod af noget, men det er foreløbig ogsaa den eneste Division, der har noget rigtig 'Begreb om dette. Det var naturligvis „Tykke Per“, de lagde for med. Den er god nok, men vi maa have mange flere af den Slags Sange, hvor en synger for og hele Resten falder i med Omkvædet. I maa lave Jer selv nogle Spejdersange — til de sidste og mest iørefaldende Melodier, de bedste af dem — saadan en Melodi som „The long, long trail“ maa vi snarest have en Spejdersang til.

Men Enkeltmands- og Patruljesang —? — — hvorfor i Alverden synger Jyderne ikke Jeppe Aakjærs Sange? Hvorfor skal man absolut rejse til København for at faa dem at høre?

Kan I forklare mig det? Jeg forstaar det ikke.

1. *Thurø* skittede paa Programmet med en Sømandsdans. Hvorfor dansede de den ikke? Det var virkelig en glimrende Idé. I skulde blot have set 2 Mand af „Vedels Egne“ danse en Folkedans nu forleden. Det var en af den rigtige Slags — rigtig en, der vilde have gjort sig ved et Lejrbaal.

3. *Odense* gav en Opvisning i Boldspil (Kastning med en Bold), som er noget af det kvikkeste og fornøjeligste, jeg længe har set.

Den gav et levende Indtryk af det Liv, den Fart og den Aarvaagenhed, hvortil disse Spejdere var opøvede. — Odense —!

Svup med Tolli, svup med Luft!
Vi ka! Vi ka! Vi ka!

Det er foreløbig den eneste Kolonne i Landet, der har et Raab, der lyder af noget — og som kan raabe det.

Hellerup gav en fuldstændig Fremstilling af, hvorledes hele Divisionen arbejder, og hvordan Drengene lever deres Liv som Spejdere — Rekrutskole, Lørdagsøvelse, 2. Kl.s Prøve, Spejderaften med Sang, Boksning, Hugning, Patruljemøde, Indbetaling i Divisionsbanken, Orkestermusik, Duelighedstegn, 1. Kl.s Prøve, LejrLiv, Førermøde og Patruljeførerskole — det var anskueligt og godt, og som I ved, er Helleruppernes særlige „Hobby“ den at synge ældgamle Sange og danse Ridderdanse, der gaar mindst lige saa langt tilbage i Tiden.

Baade 1. Viborg og 1. Odense havde Folk, der optraadte som Hurtigtegnere. De skilte sig begge rigtig pænt fra deres Opgaver og tog fortjent Bifald.

Aarhus leverede en haard Boksekamp (lidt for haard til Opvisningsbrug), og 2. Vesterbro viste nydelig Fleuretægning og Bokseinstruktion, og saa havde de naturligvis deres ubetalelige „Chaplin“, der trak hele Bølger af Latter med sig. To af 3. By Troops Førere sang „Glutarne“, og „Vedels Egne“ sang sin egen Sang og Pontoppidans sidste Sang til Sønderjylland. — Men Jeres Førere vil kunne fortælle Jer om, hvad Københavns Divisionen kan lave, naar de nu vender hjem til Jer efter Paaskedagene.

Plumben

Hilsen fra Norge.

Norsk Spejdgutforbunds Hovedstyre, samlet til Møde, sender de danske Spejderbrødre de hjerteligste Hilsener og Lykønskninger i Anledning af Sønderjyllands Tilbagevenden til Danmark.

Dons.

Afstemningen.

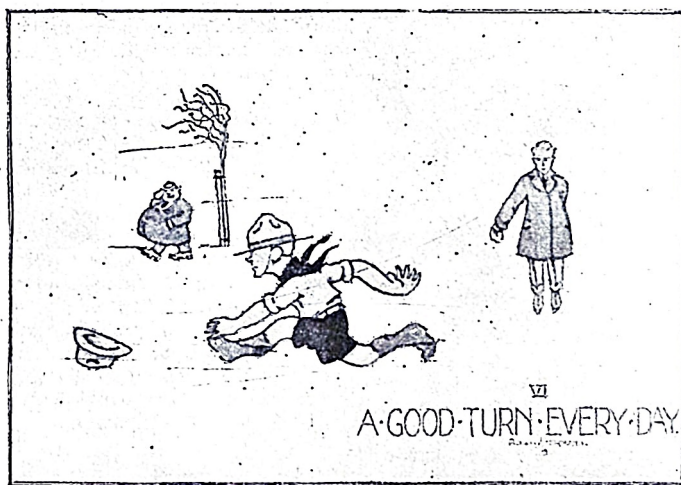
2den Zone har stemt. Det er Kampegne og kæmpet er der blevet. Vore danske Venner dernede har gjort et mægtigt og opofrende Arbejde. Resultatet er kommen og blev det end for mange en Skuffelse, saa maa vi glæde os over Kraften og Viljen hos vore sydligste Forposter. Nu ligger Afgørelsen i fremmede Hænder hos

Ententekommissionen, og den kan vel først ventes om en Maaned eller mer. Det bliver for mange en streng Ventetid fuld af Frygt og vaklende Haab, lad os huske det og føle med dem.

Et Nummer af „Vor Ungdom“ skal være „sønderjysk“ Nummer, der kun handler om Sønderjylland, og det skal komme saa snart som muligt efter „Genforeningen“, som vi vel alle forbereder os til at fejre og gøre til den Glædesdag det bør blive. Det bliver ikke et Ekstranummer, men Stedfortræder for enten Juli ell. August.

Red.

Gør hver Dag en lille Ting for at hjælpe
og glæde andre.

Ak Hat, min Hat — hvordan faar jeg dig fat?
Saa staar han slov, mens Hatten skovler Stov. —
Da kommer Spejd'ren kilende og pilende og smilende:
„De 'r lige no'et for mig,
En good turn paa min Vej!
Saa hurtigt som en Vind,
Han henter Hatten ind,
Og afleverer „Børen“ stolt til He'ren den fortvilende.

LEJR.

Udturen.

Husker du den første Lejrtur? Lejrturen der foregik den Gang, da din — nu saa glimrende og kæmpemæssige — Trop bestod af een Patrulje paa otte Mand. (Og det var endogsaa otte meget smaa Mænd)?

Og husker du den vidunderlige Udrustning som Patruljen var i Besiddelse af? Teltet der havde Liggepladser til fire, hvori der kunde ligge seks (naar de forpligtede sig til at ligge stille og komplet ubevægelige), og hvori der altid laa otte! Og Øksen! — Øksen, der i en Bersærks Hænder magtede at knække en Blyant.

Og husker du alle de andre Vidunder-Redskeer, som din Patrulje ejede? Og vil du være mig taknemlig, hvis jeg ikke minder dig om den saakaldte Spade, der viste sig at være uvillig til at fremtrylle Græstørv??

Hvis du husker alle disse dejlige Sager, saa haaber jeg, at du er Gentleman nok, til ikke at sammenligne dem med din Trops nuværende rige Overflod af Patentudstyr. For du kan jo slet ikke nægte, at Jeres Ejendele virkelig var dejlige den Gang!

Ønsker du, at vi gaar let hen over de noget pinlige Anfald af Ugidelighed, som nogle af Jer blev grebet af, paa den endeløse Cykeltur til Lejrpladsen? For saa ønsker du vel heller ikke, at jeg omtaler det skumle Oprin der foregik paa Landevejen 7 km Nord for Holbæk — vel? (Jeg kunde blot lide at vide, om denne ry-stende Affære skal kaldes Mytteri — Arbejdsnedlæggelse — Strike — eller hvad? For det er jo et Faktum, at I ikke kørte en Meter længere, trods Patruljeførens mildt talt bestemte Ordre).

Husker du, at I det første Sted, hvor I havde faaet Lov til at rejse Jeres Telt-Palads, tilbød Bondemanden at „hjælpe ham med et eller andet“? O! I arbejdsmodige Myrer!

Og lagde du Mærke til Bondens Ansigtstudtryk, da I fremsatte Jeres uegennyttige Tilbud? Han saa ikke ud til at være helt rolig ved at lade Jer malke hans Køer, at lade Jer bearbejde Markerne med Selvbinderen, eller lade Jer sætte det store Tærskværk i Arbejde. Og naar du skal være ganske ærlig, saa var det vist noget i den Retning, du havde tænkt dig at hjælpe ham med.

Men Ret skal være Ret. Bonden var ikke utilfreds med den Maade hvorpaa I fejede hans Gaardsplads.

Og husker du den besynderlige Nat? Denne første Nat i Telt, langt fra dit sædvanlige Soveværelse, midt ude paa det aabne Sjælland, under et Væld af smaa, blinkende Stjerner, som du nu ligesom var kommet i nærmere Berøring med.

Og husker du, at det var dig, der var udset til at have den første Vagt? Og at du listede omkring, som om du var omgivet af Rovmordere paa alle Sider.

Og husker du, at I den næste Morgen Klokker 5 tumlede ud af Teltet, skyllede en Kop varm The i Jer, og friske og glade hoppede op paa Cyklerne, for med et kraftigt Snuftag at naa ud til det forjættede Land — Lejrpladsen?

Mogens Lind.

Sukker.

I har vel nok — i hvert Fald mange af jer — læst Sneens Datter,

den første og en af de smukkeste Jack London-Bøger, der kom paa Martins Forlag. Og jeg gør Regning paa, at I, der kender den, mulig har læst den mere end en Gang, saa I husker baade Van Corliss og Frona Welse og Oberst Trethaway og Dave Harney. Dave Harney, det var ham, der lavede Corner i alt muligt, og som ikke kunde undvære Sukker. Han var Millionær og lang og leddelos, og han lavede Corner i en Avis og lod et stort Selskab hos Jakob Welse betale 5 Kopper Sukker pro persona for at se i den Avis, den Gang Sukker ikke var til at købe — — —

Det Sukker har jeg hørt en Historie om, og det har givet mig en Ide, og nu skal I først faa Historien.

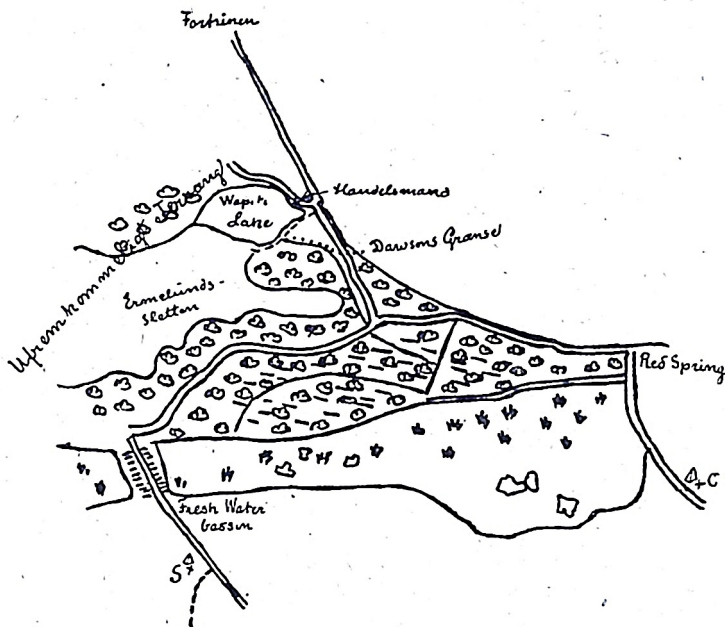
Da Jakob Welse lukkede af for Handelen med Sukker og rationerede ganske som vi her har gjort i Krigens Tid, men bare en Smule strengere, saa ingen kunde købe mere end en bestemt Ration om Ugen, var der 2 Hold af de gamle Guldgravere, der væddede om, hvem der i de næste 2 Uger kunde hamstre mest Sukker. Begge Lejrene laa ved den lille Mono Creek, og alle Folkene var haarde Halse og havde gode Hunde, men de maatte ogsaa hente Sukkeret en eller to Mand ad Gangen og passe paa at beskytte dem mod ubehagelige Overraskelser fra deres Modstandere. En Gang lykkedes det det ene Parti, medens de andres Køer hvilede et Øjeblik, at spænde hans Hunde fra og splitte dem, saa han maatte bruge en halv Dag om at samle dem igen; og en anden Gang fik de andre Hævn, da de om Natten fik alle Mod-

standernes Hunde lokket over i deres egen Lejr og spærrede dem inde, saa de kunde indhente deres Forspring og endda tjene paa det. Hele Dawson fulgte deres Regnskab i Jakob Welses Bøger, og i Elsdyrhornet blev der holdt store Summer i Guldstøv paa, hvem der vilde vinde. De købte Hunde og kørte som gale Mennesker, og da de den sidste Dag kørte Kapløb om de sidste Rationer, var der en Kamp, der var næsten ligesaa spændende, som den mellem Kit og Store Olaf, som I kan læse om i „Naar Guldfeberen raser“. Den ene Lejr var en Flok Canadiere, mens Folkene i den anden Lejr var fra Staterne, og det var en af dem, der reddede Sejren, da han den sidste Dag havde Held til at opholde Folkene i Butikken saadan med sit Vrøvl, at Tiden udløb, og Canadiernes sidste Mand slet ikke kom til at købe.

Se det var Historien, og nu kommer Ideen: Den Vædekamp kan vi lave om igen allesammen som en morsom og spændende Øvelse. Jeg har prøvet det og det var udmærket, og nu skal jeg forklare jer det.

Skitsen her forestiller et Stykke af Ermelunden ved København, men I kan sikkert i jeres Nærhed allesammen finde et passende Sted. Der skal bare være en Dal, hvor Lejrene kan ligge, og saa helst bakket Terræn med Skov hen til Købmanden, som de delvis skal have fælles Vej til.

Ved „Wapiti Lake“ (Hjortedammen) bor Handelsmanden. Den punkterede Linje er en Grænse (for Byen Dawson) indenfor hvilken

der ikke maa kæmpes. De 2 Lejre ligger ved S og C (jeg kaldte dem Skandinaver og Canadiere), og de har meget nær lige langt til Købmanden. Det blev bestemt, at Køberen kun maatte have en Mand med sig, og Handelen foregik paa den Maade, at Købmanden satte et Kryds med blaat Blyant paa en „Budstikke“ : et fladt tilskaaret Stykke Træ, som Køberen havde med og som saa skulde bringes tilbage til Lejren og mærkes der med et S eller et C, eftersom det var Skandinavernes eller Canadiernes. Hver Lejr havde saadan en Budstikke, der fra først af var mærket med deres Bogstav, og den maatte Modstanderne ikke beholde, hvis de fangede Mændene, de maatte kun sætte deres Mærke paa den og saa straks bringe den til dens Ejermænds Lejr. Natur-

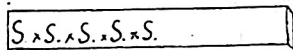
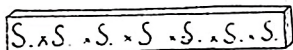
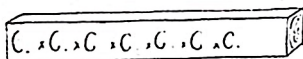
ligvis var der ikke Tale om Snyderi, det kunde jo aldrig falde en gammel Guldgraver ind at bryde Reglerne for en regulær Kappestrid. De maatte fange hinanden ved at tage et Kort, der laa i venstre yderste Brystlomme, saa kunde „Manden“ ikke være med igen, før han havde faaet nyt Kort (det kunde hentes ved Fortunen). Naturligvis maatte de ikke angribe Lejren.

Hele vor Øvelse varede $2\frac{1}{2}$ Time, og jeg havde sat en Uge = $1\frac{1}{2}$ Time, først efter den Tid kunde altsaa den enkelte købe anden Gang, og Købmanden skulde skrive baade Navnet paa Køberen og Klokkeslettet op. Jeg gav saa 12 Points for hver Handel i den første halve Time, 10 Points for hver i den næste Time, og 15 for hver Handel i den sidste Time, og det

hjælp baade til at faa det hurtigt i Gang og til at de hængte i lige til det sidste. For at sætte sit Mærke paa den anden Budstikke fik de 20 Points.

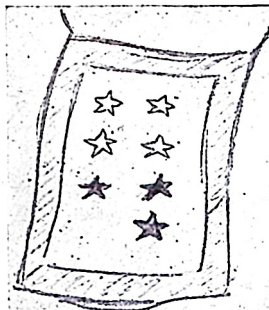
Skandinaverne vandt. Dels fordi de havde indrettet sig bedst og fik Handelerne hurtigst besørget, dels fordi Canadiernes første Køber tog fejl og løb vild, saa han slet ikke fik handlet før der var gaaet en hel Time. Der var 10 Mand paa hvert Parti, og Skandinaverne havde hamstret ialt 10 Rationer, Canadierne kun 6, og skønt begge Parter under Kampen havde haft fat paa Modstandernes Budstikke, var der dog ingen af dem, der havde faaet sat sit Mærke paa den. De to Budstikker saa efter Kampen saaledes ud.

v.

Fra en gammel dansk Spejder i Amerika.

Jeg havde faaet Adressen paa Schenectady Troop I's Tropslokale: Kældertagen i en Kirke, og jeg var jo uægtelig spændt paa at se, hvordan et saadant Tropslokale vilde se ud i Krypten under en Kirke.

Jeg blev derfor meget forbavset over at finde Parketgulv i Tropslokalet, hvidmalede Vægge, Egetræssøjler — og lidt skuffet tillige — det var jo ikke den Spejderhule, jeg havde tænkt.

Ved min Ankomst stod Troppen opmærksom og hilste mig med deres Tropsraab — hvilket jeg desværre er ude af Stand til at gengive, blot ved jeg, at de tilføjede: Danmark, Danmark, Danmark til Slut.

Tropsforen henvendte et Par pæne Ord til mig, og jeg gav til Gengæld de pæneste Ord jeg kendte paa Engelsk, hvorefter Troppen gav sig i Lag med

sine Øvelser, og Tropsassistenten viste mig rundt i Lokalet.

Først af alt maatte jeg jo se Troppens „service-flag“. Det var hvidt med en tyk rød Rand omkring og i Midten sad 7 Stjerner: 4 gule og 3 sorte. De gule betød, at fire af Troppens Spejdere havde været „over there“ for at kæmpe og var kommet levende hjem. De 3 sorte var for dem, der blev derovre. „Jeg er en af de gule, min Broder en af de sorte,“ sagde min Ledsager, han var 18 Aar, hans Broder 19.

Da vi var naaet gennem deres Vægbilleder af Troppens Liv spurgte han mig: „Har De travlt Lordag Eftermiddag? Jamen, saa tag med mig op i Rotterdam Bjergene; Trop 5 har et øde Hus deroppe midt i Skovene.“

Jeg mødte ham saa om Lordagen, og sammen med tre andre Førere begav vi os langs Jernbaneskinne — herovre bliver Folk korte over af Togene paa eget Ansvar — og naaede efter et Par Timers Gang til det gamle to-etages Murstenshus. Da vi ankom, var fire af Hyttens Indbyggere — ældre Spejdere — i Færd med at gaa til Byen for at se levende Billeder; de meddelte os, at de vilde være tilbage inden Midnat. (Vilde du gaa 2 Timer for at naa et Biografteater og 2 Timer tilbage igen? Folk er gale efter levende Billeder herovre.)

Naa vi kom indenfor, hvor Ilden brændte muntert i den aabne Kamin, og da vi var blevet sultne efter Marchen, faldt Talen jo naturligt paa Mad. Jeg fik stukket fem Kartofler ud og en Luns Kød og stod saa og ventede paa Kogegrej. Men ingen gjorde Mine til at give mig nogen, saa derfor puttede jeg Ordene frying-pan og stew-pan ind mellem en hel Ladning andre engelske Ord, og da de stak mig en Gren af Form som et Y, var min første Tanke: de Folk forstaa jo ikke engelsk.

Men det viste sig bare at være mig, der ikke forstod at lave et Maaltid uden Kogegrej. Kødet bankes fladt og spændes ud paa Gaffelgrenen og ristes over Ilden; Kartoflerne indpakkes i Mudder og lægges ned i Ilden. Delikat Maaltid.

Ved samme Lejlighed spurgte de mig, om jeg var i Stand til at lave Ild uden Tændstikker. Jeg maatte jo indrømme min manglende Evne og fik saa til Gengæld at vide, at deres bedste Mand paa det Omraade gør Ild paa 15 Sekunder, hvilket de er meget stolte af, da den amerikanske Hærs Rekord er 13 Sekunder. Det maa siges at være en berettiget Stoltthed.

Aftenen gik dels med Samtale om Spejdersporten herovre og med min Ledsagers Fortælling fra Krigen; han viste mig med Stoltthed sit nye Spejderbælte, et tysk Soldaterbælte med Paaskriften „Gott mit uns“, men hver Gang Ilden i Kaminen blussede op, kunde jeg se paa Taarerne i hans Øjne, at han tænkte paa sin Broder, der blev derovre.

Ove Holm.

Spejderens Lejr-Bog.

Af Phillip Carington.

Forord.

Af Rob. Baden-Powell.

Vort Maal er at gøre unge Nybrudsmænd af Drengene, ikke Tinsoldater.

„Scouting for Boys.“

Spejdersportens Aand hører naturligt hjemme ved Lejrilden.

Før Drengene har forstaaet Naturens Røst og Guds Værks Skønhed i den; før de har fattet Glæden ved Brænderøgens Lugt i deres

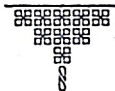
Næsebor og Lejrlivets Raskhed i deres Fingerspidser, er en Trop af saakaldte Spejdere lidet andet end en Eksercertrop.

Før Drengedageren, som aldrig har prøvet det, er Lejren et ukendt Problem, som kan være fuldt af Farer og Vanskeligheder; han tænker maaske, at det er bedst at lade det ligge.

Han forstaaer ikke, at andres Erfaringer, naar de bliver rigtigt fremstillet, vil hjælpe ham over tre Fjerdedele af Vejen; at Vanskelighederne ikke er saa store, naar de sammenlignes med den Begejstring og Glæde, der vindes; at Livet i det fri, Ansigt til Ansigt med Naturen, kan give det kraftigste Stød til højere Tanker hos Drengene. Før Tropsføreren tager Springet og drager i Lejr med sine Dreng, mangler han det Middel, hvorved han i Løbet af faa Dage kan forandre deres Sind, forbedre deres Helbred og danne deres Karakter, hvad ikke kunde gøres ved Maaneders inden Dørs Arbejde og Parader.

I denne Bog vil du, om du end er den mest forknytte indenbys Tropsfører, finde Stien beredt for dig af een, som har betraadt den.

Du har bare at følge Tegnene for heldigt at komme til Vejsende. God Fornøjelse i Lejren.

Det forudsættes her, at der er tre Patruljer, hver paa 8 Mand, samt en Tropsfører og en Assistent, og at Lejren skal holdes saa billig som muligt i fjorten Dage.

1. Indledning.

Mit oprigtige Raad til Tropsføreren — givet uofficielt og i Fortrolighed — er ikke at læse denne Bog eller nogen anden, men at gaa i Lejr, som jeg gjorde det første Gang, og se at hitte ud af det selv. Han kan være sikker paa, at den haarde Nødvendighed og hans Drenges Forstand og Erfaring vil slæbe ham igennem. Men hvis han ikke tør det, f. Eks. af Mangel paa ældre Spejdere, lad ham saa læse klogt, men ikke for grundigt, og ellers stole paa sin Stjerne.

Naar jeg nu læser denne Bog igen, er jeg skrækslagen ved Tanken om, hvad der kunde hænde, hvis nogen fulgte den efter Bogstaven; det ser altsammen saa udviklet ud. Det er kun den erfarne Lejrmand, der kan indrette den simple Lejr. Den, der her skal omtales, er baade sammensat og „civiliseret“, for det er i en saadan, Spejderen maa begynde. Om de mere primitive Lejre, som han senere kan give sig i Lag med, alt i Overensstemmelse med sine Forestillinger og Principer, vil der blive givet nogle Vink i Afsnittene XXVII og XXVIII. Men den Spejder, der er kommet til dette Standpunkt, maa selv udtænke Enkelthederne.

Denne Bog er skrevet for den mindre øvede Tropsfører, og jeg stoler paa, at han vil forstaa at løse hver Knude, han finder. Hvis han kan gøre mere end det — saa meget des bedre.

Han kan gaa som Assistent eller Gæst til en eller anden god Spejderlejr, jagt tage og tage sin Tørn, saa han kan lære, hvorledes Sagerne skal gøres, gemme i sin Hukommelse eller i sin Notérbog de mange Ideer, han træffer

paa. Han maa aldrig undlade at benytte Chansen til at aflægge et hastigt Besøg i en Lejr, selvom han ikke kan blive der ret lang Tid. Han vil altid træffe paa noget af Værdi, og — hvilket betyder mere — styrke Broderskabsaanden blandt Spejderne.

Naar Tiden kommer, da han skal planlægge sin egen Lejr, bør han købe en Stilebog eller noget lignende og i den lave en Liste over Udrustning, Proviant, Spiseseddel, Program, Ordensreglement og Fremgangsmaader ved dit og dat — Frugten af omhyggelige og samvittighedsfulde Overvejelser. Saa snart han tænker paa noget, bør han skrive det ned øjeblikkeligt; ellers vilde han maaske ikke tænke paa det igen, for det var for sent. Han bør i Fantasien gennemgaa hele en Lejrs daglige Liv, huske og forestille sig de mindste Enkeltheder. Hans Bog vil saa blive en Blanding af de værdifuldeste Oplysninger, især hvis de er opnoterede under eller efter en Lejr. Han bør lave ny Bog for hver Lejr.

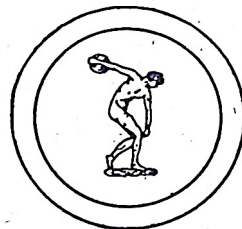
Han skal paa Forhaand lave saa mange Forsøg som muligt. I Virkeligheden burde hele Troppens Aarsarbejde udføres med Henblik paa Lejren, og Tropsføreren vilde gøre vel i nu og da at tage ud paa egen Haand med sit Tæppe og sin Proviant; hver saadan lille Tur vilde sikkert kunne lære ham meget.

Til Slut maa han huske paa, hvad det er for en alvorlig Ting, han staar i Begreb med. I Lobet af fjorten Dage skal han grunde en hel lille Civilisation paa en Stump bart Land. Han genfremskriver Menneskeheden Historie: tæmmer Naturens vilde Kræfter — rejser en By. Han genopfrisker her alle de Lektioner og Velsignelser, som Menneskene har glemt. Han bør særlig vende sin Opmærksomhed mod Naturkundskaben og forstaa den Lejlighed, Lejrlivet giver ham til at nærme sig Gud. Han vil ved dette Naturliv i Lejren være i Stand til at give sine Drengene et sundt, elementært Kursus i Læren om Livet og dets Former, og Moder Natur er den store Lærer.

„Værer derfor fuldkomne.“ Det er lidet sandsynligt, at jeres Lejr i Virkeligheden vil være det. Men hvis I ikke stræber kraftigt efter at gøre den det, vil den ikke engang blive god.

To nye Duelighedstegn.

Efter Forslag fra „Vedels Egne“ har Korpsets Bestyrelse vedtaget at stifte 2 nye Duelighedstegn, og jeg har faaet Lov til at bringe dem frem i „Vor Ungdom“. Det er 2 Idrætsmærker — altsaa noget for raske Spejdere at træne til. Det gælder for dem begge, at alle de Resultater, der kræves, skal være opnaaede paa en Dag.

1. Det lille Idrætsmærke: For Spejdere under 15 Aar.

Mærket er en Fod med Vinger (ligesom det amerikanske Mærke).

80 m Lob: 12 Sek.

Højdespring: 1,25 m.

Længdespring: 4,00 m.

Spydkast: 25 m.

1000 m Lob: 3 M. 50 Sek.

2. Det store Idrætsmærke: For Spejdere over 15 Aar.

100 m Lob: 13 Sek.

Højdespring: 1,40 m.
Længdespring: 4,75 m.
Spydkast: 32 m.
1000 m Løb: 3 M. 15 Sek.
Mærket er Discoskasteren.

Til Mærkerne er knyttet følgende Propositioner:

100 m Løb og 80 m Løb: Banen skal være nøjagtig opmaalt og Opløbsstedet markeret ved 2 Stokke, hvorimellem der er udsprængt en Uldtraad. Der startes ved Skud. Tiden tages med mindst 2 Stoppeure.

Højdespring: Der springes over en Træliste, der skal være saa stiv, at den ikke bøjes af sin egen Vægt. Afstanden mellem Springstøtterne skal være mindst 2 m og ikke over 3 m. — Hver Højde maales fra Opspringstedets Plan til Overkanten af Listen, hvor denne er lavest. — Paa de fordrede Højder (henholdsvis 1,25 m for det lille og 1,40 m for det store Mærke) gives der kun 3 Forsøg; hvis Springet ikke klares uden Nedrivning i disse 3 Forsøg regnes Prøven for ikke bestaet.

Længdespring: Der springes fra en Afsatsplanke, der er nedgravet og fastgjort i Plan med Jorden. Planken skal være mindst 1 m lang 20 cm bred og 13 cm tyk. Nedspringstedet skal være blød Jordbund. Springet maales vinkelret fra Plankens nærmeste Kant og til det nærmeste Sted, hvor nogen Del af Legemet har berørt Jorden. Hvis Springerens træder over Afsatsplanken og berører Jorden bag denne, regnes det for et fuldt Forsøg, der ikke maales. Der gives 6 Forsøg ialt.

Spydkast: Til det lille Mærke kastes der med Drengespyd (Vægt 500 gr, Længde 2,25 m), til det store Mærke kastes der med Seniorspyd (Vægt 800 gr, Længde 2,60 m). Der kastes fra en Kastegrænse (en Træliste), som ikke maa overtrædes før Kastet er markeret. Spydspidsen skal først berøre Jorden og bore sig ned i denne, i modsat Fald regnes det for et fuldt Forsøg, der ikke maales. Der gives 6 Kast ialt.

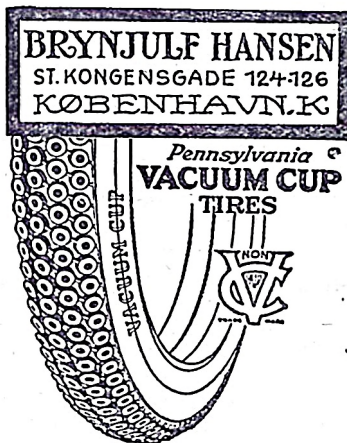
1000 m Løb: Banen skal være nøj-

agtig opmaalt, og Tiden tages med Stoppeur.

Dette er Troppens Forslag, som er blevet til ved Samarbejde med Idrætsfolk, og som Korpsset altsaa har op højet til Lov. Fordringerne er Minimumsfordringer, og Forslagsstillerne beder om, at Troppene, naar et Idrætsmærke er taget, vil indsende Meddelelse om, hvilke Resultater, der er naaet, og hvor meget Spejderen vejer (netto), for at der paa den Maade kan fremskaffes et Materiale at bygge paa til Undersøgelse af, om det er muligt at lave det endnu bedre, f. Eks. ved Inddeling i Vægtklasser.

Det vilde være godt, om mange Troppe kom med gode Forslag til nye Mærker eller til Ændring af de gamle. Jeg ved, at Mærkebogen er udsolgt og der arbejdes paa at lave en ny.

Red.

Ringene som
ikke skrider.

EN VIKAR.

Af Gunnar Jørgensen.

Det var midt i et af Frikvartererne, Pladsen var myldrende fuld af legende Børn, Drengene i alle Aldre. De løb og støjede, spillede Klink og sprang Buk, raabte og skreg.

Da kom han gaaende over Pladsen, forsigtigt, halvt genert. Han var spinkel af Bygning, under Middelhøjde. Inden han naaede op til den store Sten-trappe, havde han maattet afværge hele tre truende Sammenstød med vilde, kaade Drengene. De fremstammede jo nok en Undskyldning — men han havde en tydelig Fornemmelse af, at de standse bag ved ham, stak Hovederne sammen — og lo.

Det var Ulf, som først fik Kig paa ham og allarmede hele fjerde Mellem. Snart saa man en Flok store Drengene stimle sammen om en af Bænkene. Hemmelighedsfuldt afdæmpede lod Stemmerne i Munden paa hverandre, saa man umuligt kunde opfange, hvad de sagde. Men ud af denne forvirrede Mængde af Lyde og Udbrud viklede sig lidt efter lidt Ordet „Vikar“ — gentaget utallige Gange fra forskellige Struber — med forskellig Tonefald lige fra Ulfs dybe Ølbass til lille Sebedæus' skrigende Pigestemme.

„Saa du ham, da han strøg om Hjørnet!“ spurgte een og efterlignede Student Bergs generte Bevægelser. „Han var lige ved at drukne i Vandpytten!“ „Hvad skal vi gøre ved ham?“ spurgte Sebedæus i ynkeligt, pibende Tonefald. Han elskede Sjøv i Klassen, naar kun de andre vilde sætte det i Scene, og han selv kunde være udenfor og more sig og slippe fri, hvis Hammeren faldt.

„Hvad vi skal gøre ved ham?“ lo Ulf. „Vi drukner ham selvfølgelig i Blækkuset!“

„Næh, vi lægger en Knappenaal paa Gulvet, saa han snubler over den!“ foreslog Kai.

„Sludder og Vrov! Vi triller ham

ind under Skabet eller spytter ham ud gennem Noglehullet!"

"Næh, skal vi saa ikke hellere slaa ham fast paa Tavlen med en Tegnestift?"

Saadan blev de ved med at overgaa hverandre med geniale Indfald, indtil Ulf med et kraftig "Sss!" fik Snakken til at forstumme.

Inspektør Salomonsen kom uventet strygende ganske tæt forbi dem. Han kunde ikke undgaa at høre, hvad de talte om.

Student Berg gik op ad den brede Trappe. Hans første Indtryk af Skolen var alt andet end opmuntrende. Disse store, kaade Drenges Fnisen og Grinen bag hans Ryg var nederdrægtig ubehagelig.

Oppe paa Gangen var der øde og tomt. Henne foran Rektors Kontor sad en enlig Dreng og saa lidt bleg og angst ud.

Student Berg gik hen mod ham.

"God Dag, min Ven, skal du ind til Rektor?"

Drengen nikkede.

"Hvad har du saa bedrevet?"

"Jeg er kommen til at lægge en gammel Ost ind under Katederet i Inspektørens Time. Og saa da nogle mente, den daarlige Luft kom nede fra Gaden, lukkede Inspektøren alle Vinduerne; men saa stank det selvfølgelig meget værre!"

Student Berg smilte.

"Ja, saa er det vel ingen blid Modtagelse, der venter dig derinde?"

"Uha nej! Er de Lærer?"

"Næh ikke endnu!"

"Men de skal engang være det?"

"Jeg haaber det!"

"Saa vil jeg gi' Dem et godt Raad: lad være med at skælde ud evig og altid, saa er det netop vi laver Sjov!"

Student Berg smilte til den muntre Fyr.

"Ja, Tak for Raadet, og god Fornøjelse!"

Med disse Ord gik han hen mod

Lærerværelset. Drengen stod og saa forundret efter ham.

— — —

Inde paa Lærerværelset var Inspektøren i Færd med at udbrede sig i lange Baner om de Kaadheder af Uartigheder, fjerde Mellem Dreng satte i Scene i Klassen. Igaar havde han klaget over, at Kridtet var vaadt, og straks stillede en af Drengene i Morges med en Ble, som han lagde op ved Tavlen. I Forgaars havde de lukket en Kat ind i Bogskabet og forleden Dag havde de smurt Lim paa hans Penneskaft.

"Men saadan er Tiden, saadan er Tiden!" raabte han og slog Næven i Bordet, saa en lille, bleg Lærer foer op med et Spjæt og maatte forlade Scenen. "Saadan er Tiden og den Aand, der hersker! Lærerne skal tyranniseres af Børnene; finde sig i deres Slyngelstreger og give dem Klap og Kys oven i Købet! Jo, de skulde have Kys! Næh, Kio skal de ha'! Rigtig godt, gammel-dags Kio! Og saa skulde der midt paa Torvet tændes et Baal af alle de moderne, taabelige Drengbøger, der forherliger Ungernes Gadedrengestreger og udleverer os Lærere til Spot og Grin!"

Han vendte sig om og fik Øje paa Student Berg.

"Hvad vil De, jeg mener hvem er De?"

Han dirrede endnu af Vrede.

Berg præsenterede sig.

"Vil De ha' fjerde Mellem? De?"

Han saa — halvt nedladende — paa den unge Mand.

"Ja, saa skal De sandelig komme til at føle, at jeg har Ret. Det er den værste Flok Banditter, man kan tænke sig. Ondsindede, uopdragne, næsvise."

Berg søgte spagfærdigt at komme med en lille Tvivl. Man skulde vist bare tage dem med det gode.

Som Svar slog Inspektøren en braldrende Skoggerlatter op.

"Med det gode! Ja, tag De dem kun med det gode? Naah, saa de er en af

den Slags! Hør sig mig, har De nogensinde undervist?"

"Næh, det har jeg ikke . . . men . . .!"

"Men hvad?"

"Naah, jeg mener bare — jeg kender en hel Del Dreng — jeg har færdedes en Del iblandt dem!"

Inspektøren lo stadig, halvt haanende, halvt drillsk. Denne irriterende Latter fik Blodet til at fare op i den unge Vikars Kinder. Han var ikke langt fra at komme frem med et heftigt Svar. Men han betvang sig.

"Hr. Inspektøren vil maaske vente med at udtale sig, til jeg har haft Klassen!"

"Ja med største Fornøjelse, min unge Mand!" svarede han skarpt. Jeg nærer ingen som helst Bekymringer! Naar De kommer herind i næste Frikvarter, vil De uden al Tvivl indrømme, at Deres "Kendskab til Dreng" er blevet udvidet, og det paa en for Deres lyse, idealistiske Syn lidet gavnlig Maade!"

"Ja, vi faar at se!"

Student Berg forlod Lærerværelset, stille og beskedent, som han var kommen. Da Døren lukkede sig bag ham, hørte han Inspektøren faa endnu et Latteranfald.

"Sæt nu han klarer Skærene, Inspektør Salomonsen?" spurgte en Adjunkt.

"Vær De kun rolig! Jeg saa netop for, at Klassen allerede var i Gang med Forberedelserne. En Snor om et Stoleben er jo sikre Tegn!"

"Ja, men hvor kan de forsvare ikke at forpurre det, naar De forud har set . . ."

"Ganske simpelt fordi jeg en Gang for alle vil statuere et Eksempel og ramme en Pæl gennem disse unge, kæphøje Fantasters Tale om "den gode Bund i Drengene!"

— — —

Da Student Berg efter Frikvarterets Slutning traadte ind i fjerde Mellem Klasse, var Stuen tom. Men inde fra Sløjdværelset lød en munter Sang fra en Mængde Drengestemmer.

Han aabnede stille Døren. Her gik en Flok store Drengene rundt om Hovlebænkene. I en lang Række. Een og een. Med kaade, gavtyveagtige Smil om Munden sang de „Malle Brok er død i Krigen.“

Da de opdagede Studenten, tav de, men travede roligt videre.

„Undskyld, mine Herrer!“ smilte Berg, gaar I i fjerde Mellem?“

„Nah, vi gaar i Gaasegang!“ lo Ulf og slog sin nærmeste Kammerat paa Skulderen.

„Ja, man kan jo nok se, at du i det mindste er i Familie med Gæssene!“ svarede Berg.

Nu var det Ulf, der blev Genstand for Latteren.

„Maaske I saa vil marchere ind i Andegaarden!“

Under Latter og Skrig fandt de omstredes deres Pladser.

Da de saa uventet og sent var blevet underrettet om, at deres gamle Lærer var syg, havde de maattet ty til et gammelt kendt og ofte prøvet Trick: at binde en Snor fra Katederstolens Ben op om en Karaffel Vand, der stod til ingen Nytte paa en Hylde.

Men da Student Berg slet ikke satte sig, men gik frem og tilbage mellem Pultene, lod det til, at de ingen Glæde fik af deres Besvær.

Et Par Minutter efter, at Timen var begyndt, kom der en Dreng ind i Klassen. Berg kendte ham straks.

„Smagte det godt?“ spurgte han.

Drengen tog sig bag paa.

„Jeg haaber, du kan taale at sidde ned?“

„Ja, det gaar nok!“ svarede Drengen og satte sig.

Inden ret længe var han af Sidemanden blevet underrettet om Snoren. Men det var, som om han ikke rigtig kunde more sig over den. Han saa, hvor de andre spændt fulgte Lærers Gang og glædede sig hvergang han gjorde Mine til at sætte sig paa Stolen. Men hvergang, han nærmede sig den, blev han

kun staaende ved Katederet et Øjeblik — saa gik han atter ned mellem Pultene.

„Hvad hedder du?“ spurgte Berg Drengen, der kom ovre fra Rektor.

„Karl!“

„Jeg synes, du sidder saa uroligt! Gor det virkelig saa ondt?“

Karl mumlede noget, som ingen forstod, og blev rød i Hovedet. Det var jo slet ikke, fordi det gjorde ondt. Men hele Tiden sad han paa Spring for at forhindre, at Student Berg satte sig.

Til sin Sidekammerat havde han hvisket, at det var alt for flink en Vika til at lave Sjøv hos, og snart gik der en Lobeseddel rundt Klassen:

„Ingen Sjøv! Han er for flink!“

Alle gav Karl Ret. Og i deres stille Sind fortrød de, at Snoren var sat op. Om det saa var Ulf, saa havde han glemt Student Bergs lille spydige Bemærkning og ønskede af sit inderste, at han vilde blive ved at gaa rundt mellem Pultene.

„Gaa op og skær Snoren over for en Sikkerheds Skyld“, hviskede Karls Sidekammerat, og Karl skulde lige til at rejse sig, da Døren aabnedes.

Det var Inspektøren, der nu var blevet ked af at staa og kigge ind gennem den lille Rude.

„Maa jeg høre lidt paa Undervisningen?“

Han satte sig ved en af Pultene.

Karl rejste sig pludselig.

„Maa vi tage et Blyant, der er faldet ned bag Katederet?“

Han gik derop. Inspektøren saa, at han havde en aaben Kniv i Haanden, og fulgte ham spændt med Øjnene.

Karl bøjede sig ned mod Gulvet, skar hurtigt Snoren over og lod, som om han rodede efter et Blyant.

Men inden han fik rejst sig igen, mærkede han et fast Greb i Armen. Det var Inspektøren. Rasende ruskede han i ham.

„Ja, det er rigtig! Først lægge alt til Rette for at lave Sjøv med Herren og saa ødelægge det igen, fordi der

kommer en herind, som I er bange for!“

Karl rettede sig i Vejret.

„Det var ikke fordi vi — var bange for Dem!“

„Naa ikke? Maa jeg spørge, hvorfor det da var?“

„Vi syntes Hr. Berg var saa flink, at det var Synd!“

„Naa det syntes I! Og dermed tror du, du kan spise mig af. Tror du, jeg er saa dum, at jeg et eneste Øjeblik stoler paa dine Udflugter og Logne.“

„Saa vil jeg blot bede Hr. Inspektøren læse den Seddel, som Hr. Berg lige nu konfiskerede og lagde der paa Katederet!“

Inspektøren læste den. Hans Hænder skælvede.

„Jeg bryder mig overhovedet ikke om at parlamentere med mine Elever“, raabte han. „Hele fjerde Mellem bliver en Time efter Skoletid!“

Student Berg kom ikke paa Lærerværelset i næste Frikvarter. Men da han gik over Pladsen for at gaa hjem, fulgte alle fjerde Mellem Drengene ham til Porten.

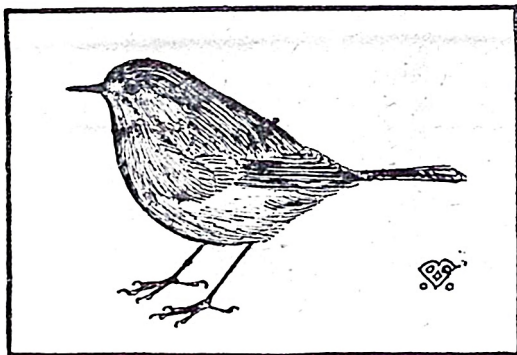
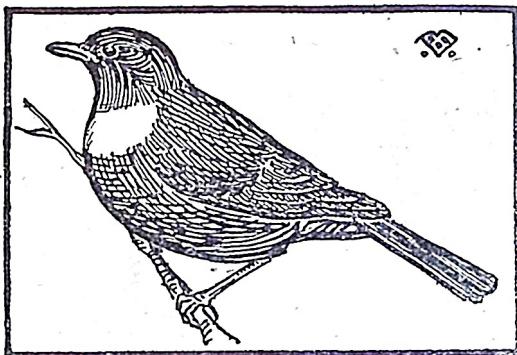
Bestillinger den tyvende
er ikke kommen flyvende.
De gemmer sig, det hæmmer mig
og Rasmussen han græmmer sig!
Redaktøren.

Fuglene i April.

Det tynder ud blandt Gæsterne i vore Søer. Ænder og Maager søger mod Hjemegnen, og kun vore egne ses parvis hist og her, men snart har Andemor travlt med at ruge og Maagerne faar vi kun at se, hvis vi kender deres Yngleholme og har Lejlighed til at tage en Tur derhen. Natten genlyder af Tonér fra de Skarer der iler hjemad i sluttet Trop, Sortandens Gyv-Gyv og Spovens Po-y toner ud gennem Mulmet. Rislende og klingende blander de spædere Stemmer deres Lyde imellem. Der er livligt blandt vore vingede Venner, der gaar ikke en Dag uden at den jo bringer enten en ung Fugl hjem eller forøger de ankomnes Antal. — Lappedykkeren indleder Maaneden,

laver Figur. Droslerne møder op i store Flokke for at glæde os med et kort Besøg, eller viser dem enkeltvis ved Ynglestederne, syn-

en enkelt Ringdrossel imellem, og den kender vi bedst paa det hvide Bryst, ellers er den som Solsorten. Omtrent samtidig med Droslerne ser vi Rødkælken — med to skarpe Toner og et Nik med hele Kroppen hilser den os og tripper paa sine spinkle Ben nede paa Grusgangen og snapper et eller andet Smaakryb. Skoven faar Liv, Duerne kommer tilbage og kurrer i den solklare Foraarsdag og flyver kaade op over Bogetoppene med klappende Vinger og saa ned i et flot Kast som en Fjerbold. Storken gaar med afmaalte Skridt fra Tue til Tue i

Engen, tager lidt hist, lidt her, samler Pinde til Reden eller flyver hjem med en hel Græstørv og hilser af Magen med Knebren og høviske Lader. Horsegøgen brummer sin Elskovsmusik i store Sving over Engen, og vi ser knap, hvor den tumler og bolttrer sig paa den friske Luftning i den rene Luft imod de drivende Fjerskyer. Een Svaler gør ingen Sommer, men de første sommerlige Dage kan godt bringe os de første Svaler, i April.

P. Skovgaard.

og nu bliver der lystigt paa Søerne, hvor den har hjemme, der ligger de to og to og nikker med Hovedet, bruser med Halskraven og

gende i Toppen af et Træ. Vi husker de forskellige fra Efteraaret, da vi lærte dem at kende paa Stemmen, men nu er der maaske

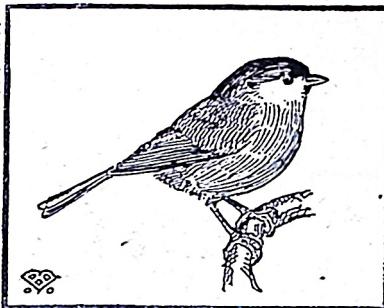

Vore Mejsr.

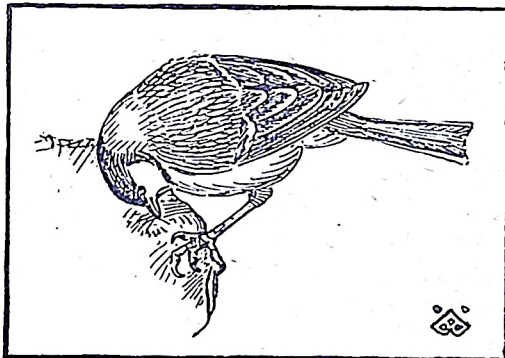
I kender dem godt. I Vinter saa I tit Musvitten, den lille gule Fugl med sort Hoved og hvide Kinder, vimse om i Have og ved Vinduer, pille lidt hist og her, mest ved Kødet, som hængte udenfor Køkkenvinduet, den lille Flæsketyv — og Blaamejsen, bleggul og lyst himmelblaa, og Sumpmejsen, graa med sort Kalot; dem har I set alle tre, de kommer paa Besøg allevegne, hvor der blot er en lille Samling Buske. Fra Efteraar til Foraar

strejfer de rundt to og to eller i Smaaflokke, sjælden ses de ene. De er ikke frygtsomme, men pusler tit lige i Nærheden af os, ivrige og urolige og bringer Liv mellem de nøgne Grene.

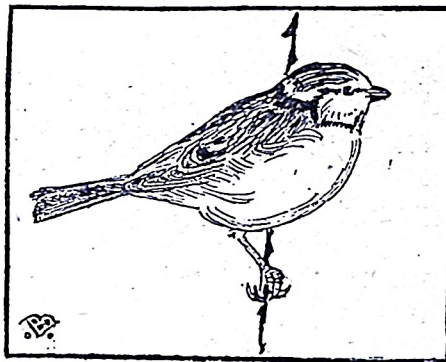
Men kender I flere, for dette var kun Halvdelen? De tre andre er sjældnere og ses ikke ofte i Byerne. Topmejsen endda slet ikke, derimod kan Halemejsen og Sortmejsen godt træffes der paa Strejfe. Topmejsen og Sortmejsen hører til i Plantagerne, de er forholdsvis ny her i Landet og har bredt sig med Plantagerne.

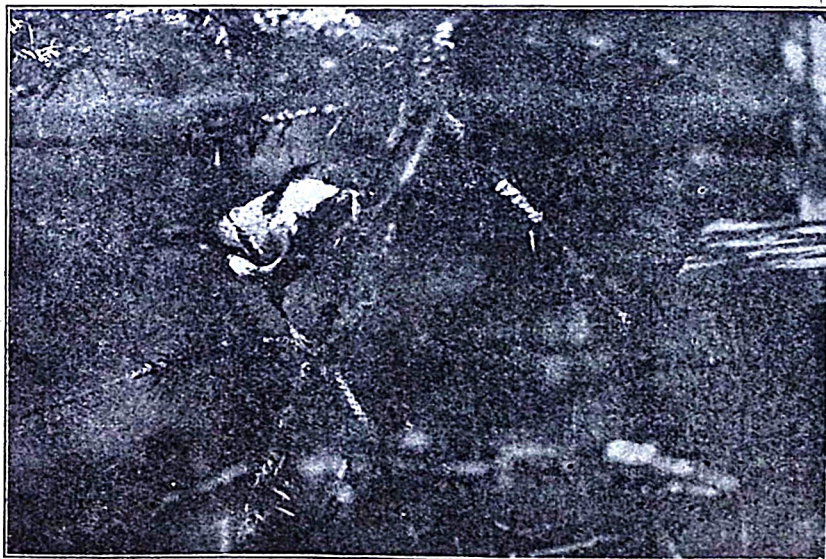
Sumpmeise.

Musvit.

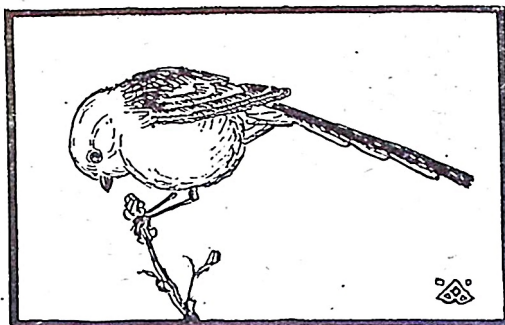

Blaameise.

Sortmeise.

Sortmejsen ligner en lille Musvit, men den mangler den sorte Stribe ned ad Brystet, og dette er blegere gult. Ligesom Musvitten har den en lys Plet i Nakken, men hos Sortmejsen er den hvid, saa den har her en tredje hvid Klat ligesom de to paa Kinderne. Gaa ud en Foraarsdag i Granplantagen, der møder den og synger i-diim, i-diim i Toppen af Smaagrænerne. Topmejsen har sin Top, og den tager man ikke fejl af, ellers er den tegnet omtrent som en Blaamejse, men kun i sorte, brungraa og hvide Farver. Dens Stemme genkendes ogsaa let ti-tirrr-titirrrtirrr,

Halemeise.

Topmeise.

mere trillende end andre Mejseres Stemme.

Halemejsen er noget for sig selv, ogsaa blandt Mejser. Alle de andre

bor i Træhuller, men den bygger selv Rede hel rund med Hul paa Siden, uvendig pyntet med Lav, ganske lysegraa som Barken af det Træ, den sid-

der paa. Selve Fuglen er mindre end en Gærdesmutte og med en Hale, der er længere end den selv. Fuglen er hvid med mørk Ryg og sorte Vinger og Hale, den ligner en lille Snebold med en sort Pind i. Mejse er den, med Uro i Blodet, oppe og nede, altid paa Færde og altid i Flok. Hvis I møder en saadan Flok, saa prøv at tælle hvormange, det er næsten umuligt, meget værre end at tælle Kyllinger, dem kan man dog se frit, men Halemejserne smutter ud og ind, op og ned i Buskene og imellem hverandre, kun naar de passerer et aabent Stykke og man tæller hvor mange, der efterhaanden passerer over, kan man holde Rede paa dem. De piber stadig, og denne Piben, der er saa let at genkende, forraader dem, selvom de færdes usete i et tæt Krat. Staar man saa stille og passer paa, faar man dem nok at se, de smaa hvide Dunboller, der i usikker Flugt flyver fra den ene Busk til den anden. Man tror at kunne fange dem, men gaar man for nær, saa forsvinder en, saa en anden, stadig pibende, til de pludselig er borte alle, men hvorhenne, ja, det aner man ikke; der er ingen Piben mer og ingen urolige smaa Fugle, og følge efter dem — ja, hvad Vej tog de?

Viborg, Februar 1920.

P. Skovgaard.

En Spøgelsehistorie.

Vi var fire glade Dreng, der holdt Sommerferie paa en dejlig, gammel Herregaard i Jylland. Vor

Vært var vor allesammens Onkel — skønt kun een af os kunde gøre Krav gældende som Arving til hele Herligheden. Det var for os en hel Verden at gøre Bekendtskab med, og naar vi om Aftenen samledes foran den kolde Kamin paa de store, bløde Bjørneskind, diskuteredes alle Oplevelserne, alt hvad vi havde hørt og set i Dagens Løb. En Aften bragtes ogsaa Spøgelseshistorier til Torvs. Saadan en gammel Gaard har selvfølgelig mere end et Spøgelse og een af os havde fundet en gammel Røgt, der var spækket med Sagn og Eventyr. Da Forraadet tilsidst var ved at slippe op, kom Onkel os til Undsætning; Onkel var en hyppig og stilfærdig Gæst ved vor Aftenpassiar og saa langt fra at være os i Vejen var han efterhaanden blevet vor allerbedste Kammerat. „Ja, nu skal I vide, at det er alligevel ikke „Vrøvl og Sludder“ alt sammen, som I før i jeres Visdom afgjorde. Det søger virkelig her paa Gaarden. — I ved jo nok at den vestre Længe ikke har været beboet i mange Herrens Tider, men I unge Herre vil naturligvis aldrig tro mig, saa jeg kan vel ligesaa godt spare mig Ulejligheden“. Onkel var en skrækelig Drillepind, og da han pludselig tav bomstille, begyndte vi en Krigsdans om ham og fik ham saa omsider til at give sig. Vi blev saa skikkelige med et, at man saamænd kunde have hørt en Knappenaal falde, og da Onkel rømmede sig, gik der en andagtsfuld Forventning i os allesammen. Den brødes voldsomt af en der fik Hikke af Spænding, det var ovenikøbet vor Tenor, og alle vi andre satte os resolut paa hans Hovede, for, som en af os bemærkede, „det hjælper straks naar man holder Vejret“. Da Fyren næsten var kvalt, og i hvert Fald havde tabt Lysten til flere upassende Afbrydelser, bad vi Onkel meget undskyldte, men om han nu ikke nok vilde begynde. Onkel spurgte, om vi kendte noget til Gaardens Historie, og vi brølede „Ja“ i Kor, for den rigtige Nevø nærrede en

stor Kærlighed til den gamle Slægtsgaard og kunde dens Historie paa Fingrene. Han havde tit fyldt os med saa mange Frasagn om svunden Storhed og Berømmelse, at vi sagde det var Pral og kløede ham for det. Nu tilgav vi ham baade hans Pralen og hans Hikke og glemte forresten siden at klø ham, naar han pralede alt for uanstændigt. Jeg har en Mistanke om, at han, naar Forraadet var sluppet op, selv digtede videre for at bevare sin Prestige. „Der er en Historie, som har holdt sig haardnakket lige til vor Tid,“ sagde Onkel, „Omegnens Folk paastaar, at det spøger her endnu. I ved nok, at den vestre Længe aldrig er beboet og min Fader har fortalt, at naar der i Jagttiden var overfyldt med Gæster paa Gaarden, havde man engang anbragt nogle af dem derovre, men de skulde have oplevet Spøgeri af en saadan Art, at de ikke vilde sove der. Tjenestefolkene som næsten alle er her fra Egnen, vil heller ikke gaa derovre efter Mørkets Frembrud. Det hedder sig, at det spøger kun, naar Længen er beboet“. Vi glemte alle gode Forsætter og (overfaldt) bestormede Onkel med Bønner om Tilladelse til at sove derovre. „Ja, hør nu da for Pokker først Historien, saa kan vi jo altid se om I har Mod til det“. En Gang for halvtredie Aarhundrede siden boede her en Mand der ikke havde noget godt Ry paa sig. Det sagedes, at han havde bedrevet mange onde Ting mod sine fattige Fæstere, naar de ikke kunde betale Herremanden det Landgilde, der vel nok efter Loven tilkom ham. Engang var der en ung Bonde der var saa fattig som en Kirkerotte, da hans Fader døde, og han skulde overtage Gaarden eller snarere Gælden efter ham. Han ejede kun en Ting, som det var værd at have, det var hans unge Kone, hende tog Herremanden, og han pryglede hendes Mand halvt ihjel og jog ham fra Gaarden. Bonden var nu ikke sløv og dum, som saa mange Bønder den Gang var af den ilde Medfart de fik, men han kom paa

en eller anden Maade i fremmed Krigstjeneste, oplevede mangespændende Eventyr, vandt Guld og Berømmelse og blev en stor Herre. Men han havde i Grunden kun et Maal for det alt sammen, en Gang at faa Hævn over sin Fjende. Han tumlede rundt i Verden i mange Aar inden han naaede hjem igen, men saa hændte det, at han blev Øverstkommanderende for tyske Tropper, der blev hvervet til Danmark til Hjælp mod Svenskerne og saaledes kom han til sit eget Land igen og ved et sært Tilfælde netop til den Egn, hvor han hørte hjemme. Han hørte underhaanden, at Herremanden og hans Kone levede endnu, men at det ikke var godt imellem dem. Herremanden var god imod hende, og han plagede sine Fæstere værre end nogensinde for at kunde skaffe sin Kone Rigdom og Pragt, hun var smuk og han var stolt af hende, men hun brød sig slet ikke derom og gik tavs og mismodig omkring. Han blev til Tider vred derovre, især naar han var drukken kunde han skiftevis tigge og true hende. En Dag efter en saadan Scene, hvor han forlod hende i Vrede, fandt han lige udenfor Gaarden en Mand, der var sat op at ride paa Træhesten. De havde bundet tunge Sten til Staklens Fødder og han sad der, elendig og forpint paa den skarpe Hesteryg. Da han saa Herremanden, anraabte han ham om Barmhjertighed, og denne vendte Hovedet efter Raabet. Nu vilde Skæbnen, at det netop var en Broder til den unge Bonde hvis Kone han havde stjaalet, og Fanden for i Herremanden, han greb en Sten og slyngede den med stor Kraft lige i Panden paa Manden, der sank sammen uden en Lyd med knust Hovedskal. Bonden blev trukket af Hesten og Herremanden lod ham uden videre Omstændigheder grave ned et eller andet Sted.

Kort Tid efter kom hans, Tvillingbroder til Egnen. Ingen kendte ham mere, og han havde faaet et fornemt klingende Navn. Der blev i Kroen talt sagte om, hvad der var sket paa Gaarden, og Obersten

hørte det og forstod, at hans Broder nu var blevet myrdet af hans Fjende. Man sagde forresten, at Bonden gik igen, fordi han ikke var kommet i indviet Jord. Herremanden skulde være blevet slemt fortrukken paa det sidste, vel sagtens af Frygt og ond Samvittighed. Han skulde have taget en Læderpung med 4 Guldstykker i fra den Døde — som Skyld for ubetalte Skatter, nu turde han ikke mere gaa derind, hvor han havde gemt Pengene, af Frygt for den Døde, der rumsterede rundt og ledte efter sine Penge. Da Obersten hørte alt det, gik han op paa Gaarden og bad om Kvarter. Husfruen gik bleg omkring, og Obersten fulgte hende med Øjnene. Han sad ellers tavs og tømte sit Bæger langsomt, men Herremanden tømte rask væk det ene efter det andet. Husfruen og hendes Pige bød dem „God Nat“, og de to Mænd blev tilbage. Herremanden var urolig og da Obersten gjorde Mine til Opbrud, bad han ham endelig ikke lade ham i Stikken, men blive og holde ham med Selskab. De var angst og bange allesammen paa Gaarden for det Spøgeri, der havde været i den sidste Tid, og han bad Obersten hjælpe ham med at faa Bugt med Djævelskaben. Obersten var villig og de drak tæt i Tavshed. Herremanden var aldeles drukken, da Taarnuhret slog det første Slag i tolv, og der lød en uhyggelig, klagende Lyd fra Taarnet. Han tumlede op, men Obersten smilte barskt, han hørte, at det var en Ugle der skreg op. Herremanden tog sig sammen og talte til Obersten, men opdagede at Døren stod aaben, og at Obersten var væk. Han løb ud efter ham, angst og bange for at være alene, men foran sit Kontor standsede han, lammet af Rædsel. Han hørte tydeligt Nøglen blive drejet om i Chatollet — en Skuffe fløj ud — der blev rodet i den og den blev smækket i igen. En anden blev trukket ud og smækket i, en tredje — en fjerde og saa fløj Døren op og paa Tærsklen stod den dræbte Bonde med Kofte og Skodskind og sit tjavsede sorte Haar

ned over de vilde, skinnende Øjne. Herremanden blev desperat og med et vildt Skrig drog han sin Kniv og for ind paa Spøgelset. Kniven fløj ham af Hænderne, og Bonden greb ham om Halsen og kvalte ham med sine Hænder. Næste Morgen fandt Gaardens Folk ham død med blaa sorte Mærker af Fingre paa Halsen. Alle Skufferne var halet ud i Chatollet, og Bondens Penge var væk. Tjenestefolkene havde nok hørt Spektaklet om Natten, men ikke en havde vovet sig ud for at komme deres Herre til Hjælp før det var højlys Dag. Derfor havde heller ingen set Bonden gaa til Oberstens Værelse og trække af Bondekøften og igen tage sine egne Klæder paa og saa lægge sig til at sove med Støvler og det hele, som efter et godt gjort Arbejde. Siden rygtedes det jo nok, at den unge Bonde, som Herremanden havde pisket af Byen, var kommet tilbage, som en fornem Herre, ingen tænkte imidlertid paa, at han havde noget med Spøgeriet at gøre. Det hed sig, at det stadig spøgede og ingen vovede sig efter Mørkets Frembrud over i den vestre Længe.

Men Obersten giftede sig med Herremandens Enke, og hun blev glad og lykkelig igen.

„Naa, har I nu tabt Appetitten,“ spurgte Onkel, da vi igen kunde faa Vejret, „eller vil I derover lige med det samme saa for mig gerne, men I maa først faa Lov af Pedersen!“ Ud stormede vi paa Jagt efter stakkels gamle Pedersen som vi nær havde revet omkuld under en Stabel Lagener, der skulde lægges paa Sengene i Gæsteværelserne, der stod parate til at modtage Gæster til Andejagten.

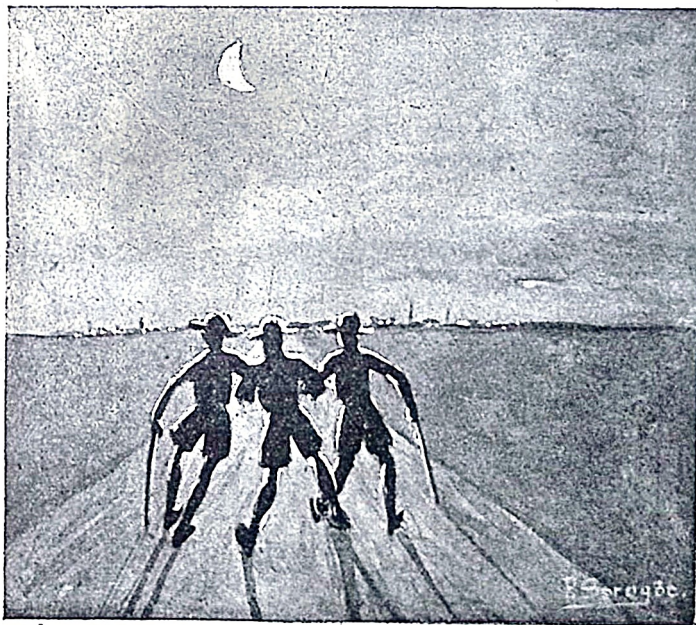
„Er I da tovlige Dreng!“ sagde Pedersen forskrækket, da hun hørte vor Anmodning, „der spørger det jo, og saa er der saa fuldt af Støv og Spindelvæv, næh det gaar aldrig an!“ „Aah, skidt med Støv og Spindelvæv, maa vi ikke nok, søde gamle Pedersen?“ Men Pedersen sagde haardnakket „Nej“, og vi gik slukørede tilbage til Onkel, der grinte af os og bare sagde, at det tænkte han nok, Pedersen tro-

ede selv paa Spøgeriet. Vi var ved at sprække af Iver og fik Onkel overtalt til at gaa angrebsvis til Værks overfor Pedersen, der endelig gav sig og kom i Tanker om, at det kneb med Pladsen og at nogle af Herrerne maatte ligge i vort Værelse, medens vi saa kunde flytte over i den vestre Længe, men Pedersen var ikke hyggelig til Mode ved at udlevere os til Spøgelserne. Der blev luftet ud, og Spindelvæven blev kostet ned, og om Aftenen for end sædvanlig overlod vi vor hyggelige Wigwam til en Overførster og en lærd Mand fra Byen og drog ind i et meget spartansk udstyret Værelse med lyseblaa, kalkede Vægge og en stor Himmelseng. Der var sat endnu to Jernsenge og en Servante ind til os. Værelset laa ved Siden af det berygtede Kontor for Enden af en lang Gang. „Salen“ laa lige over for, og man skulde forbi „Kontoret“ for at komme over i den anden Del af Bygningen. Vi var til og med de eneste, der sov i den Længe, og vi kravlede under Dynerne og stirrede med stive Øjne ud i Luften eller ind i Lyset og hviskede sagte sammen; vi var enige om at vi vilde holde os vægne til Kl. 1 og var der saa ikke sket noget, kunde vi roligt lægge os til at sove. Om-sider faldt Uhret i Slag til tolv og vi for op i Sengen med strittende Børster alle fire — men der skete ingen Ting andet end at den ufor-bederlige Tenor fik Hikke igen. Han higgede saa det gav Genlyd i den højloftede Stue, og Spændingen udløstes i Vittigheder og Latter, indtil først en — saa to og tilsidst vi allesammen var plum-pet i Søvn og vi sov til den lyse Morgen. Pedersen saa helt andagts-fuld til os, men vi svingede hende rundt og fortalte hende, at vi havde kun set eet Spøgelse, der for rundt paa Gulvet i bar Skjorte og hikkede og drak Vand af Vandkanden. Næste Aften var der for-uden os og Pedersen kun Tjenestefolkene og to bundne Hunde hjemme. Herrerne var paa Andejagt, og vi var slukørede og for-

Spejdernes egen Side.

Ved Kaj Thorning Madsen, „I. Ø.“ og P. Sprogø „Vedels Egne“.

(Siden er ikke programmæssig denne Gang. Den er sammensat fra to Indsendere. Det er Meningen, at det, der indsendes, skal være til en hel Side, og jeg skal nok sørge for at faa lavet en Censurkomité, saasnart der kommer flere Bidrag. Patruljeførere, brug det som et Arbejde en Gang imellem for en Patrulje.)

Se Verden sejler i Maanens Skær — og Benene aner ej hvilke er hvems.
Og Maanlet er kørt, Kilometeren svær — naar man ræder de sidste af de 90.

nærmede fordi vi ikke maatte komme med, men Onkel sagde, at vi vilde skræmme selv en død And op med det Halloj vi lavede. Saa saa vi da de Voksne drage af Sted, og vi kunde godt have sat os til at tude omkap med de bundne Hunde, der ogsaa gerne vilde have været med. Vi spillede Idiot-Seks-og-treds uden Humør og en beskyltede en anden for at snyde og vi kom op at skændes. Pedersen, der forstod Situationen, rev sig med en Æggesnaps med rigtig Menneskerom i, og saadan kan det gaa; den lille, uskyldige Draabe fik Skyld for det vi oplevede den Nat. De taabelige Voksne lo af os og sagde, at vi havde været dimmelim, det hjalp ikke, at vi alle afgav den samme Forklaring. Men Pedersen ligefrem rystede af Skræk og slog i Smug Kors for sig.

Toddyen mildnede nu virkelig vor Stemning, og siden sad vi paa Sengekanten og sludrede om Jægerne, Hundene, hvor de nu kunde være henne og om der mon var Skud. Saa ivrige var vi, at vi slet ikke hørte Uhret falde i Slag og først opdagede, at det var tolv, Klokken slog, da en af os gav sig til at tælle.

I det samme for der en Hvirvelvind omkring Huset, og en af Hundene stak i et langtrukket Hyl, og saa stivnede vi bogstavelig talt. Inde i Kontoret blev en Skuffe trukket ud og smækket i, een til og een til. Der lød Slag og sagte Fodtrin over Gulvet og Døren til Kontoret, en gammel Egetræsdør med en gammeldags Laas der var svær at lukke op, for op med et Brag saa Karaften paa Servanten klirrede, og Billederne smækkede ud fra Væggen og klaskede ind igen, et faldt ned. I det Øjeblik for Tenoren, der sad i Sengen nærmest Døren, som en Boldt tværs over Gulvet uden at røre det og landede midt i Himmelsengen. Et Øjeblik efter landede den fjerde af os i Fodenden, og der sad vi og rystede og klemte os sammen. Der hørt Fodtrin ude i Gangen; i det Øjeblik de naaede vor Dør skreg jeg højt og fik øjeblikkelig en Strømpe stoppet ned

i Halsen paa mig. Men Fodtrinen gik forbi og døde hen. Vi sad saadan, til det blev Morgen, og Jægerne kom hjem. Saa stillede vi i bar Skjorte, frysende og forvirrede, hakkende og stammende og helt fra det og berettede om Natens Rædsler. Herrerne lo, de havde hørt om vort Mod paa Spøgeri og Onkel skældte Pedersen ud, fordi hun havde givet os for store Snapse i Æggene. Vi kom os lidt opad Dagen og flyttede tilbage til vor egen Wigvam som villigst blev overladt os igen. Det underligste af det hele var ellers det, der hændte en af os, Carl Henrik, da han tog Mod til sig og vilde kigge ind i Kontoret en Formiddag. Vi stod bag ved ham, medens han forsøgte at faa Døren op, men den vilde ikke, saa tog han sin Lommekniv frem, lukkede den op og stak den ind i Laasen. Døren for op, saa Carl Henrik var ved at gaa paa Hovedet ind i Kontoret, men han standsede dog paa Tærskelen og Kniven fløj ud af Haanden paa ham. Han tog den ikke op, men traadte tilbage, og jeg bukkede mig efter Kniven og rakte ham den med de Ord: „du tabte din Kniv Carl Henrik!“ Han svarede med sagte Stemme, og vi saa nu, at han var helt hvid i Ansigtet. „Jeg tabte den ikke, Døren gik op, uden at jeg rørte ved den, og Kniven blev slaet ud af Haanden paa mig af nogen, af det jeg saa komme ud fra Værelset og som forsvandt“. „Jeg saaligesom en Skygge gaa fra Skrivebordet forbi Vinduet,“ sagde Tenoren.

— — —
Vi holdt vores Mund med den sidste Del af Historien og snakkede indbyrdes saa lidt som muligt derom. Vi vilde vist i Grunden helst glemme det hele, og det lykkedes os ogsaa delvis under alle Jagtens Glæder og Travlhed. Vi har ikke siden hørt noget om Spøgeri der paa Gaarden, men der har, saa vidt jeg ved, heller ikke sovet nogen i den venstre Længe, siden vi gjorde Eksperimentet.

— — —
Og vi gør det ikke om igen for mange Penge.

Jesper.

Løsning paa Opgaven i Nr. 6.

Da Løsningerne strømmede ind og der var nogle fra mine egne Spejdere imellem, overgav jeg dem til Kolonnechefen for Nørrebrokolonnen her i København og jeg har fra ham faaet følgende Svar:

Har med Glæde gennemgaaet alle Kortskitserne til „Klar dig selv“ Opgaven i Nr. 6, de burde alle belønnes, men jeg maa være streng da der kun er en Præmie. Denne tilfalder da Boje Møller, „Vedels Egne“. Blandt de øvrige Skitser bør nævnes fra Poul Enne, Fano, Carl Hastrup, Il. Svendborg, A. Nielsen, I. Soro og Povl Jensen, I. Valby. *Fr. Palm Grejsen.*

Efter at dette er afgjort er der kommen endnu flere Løsninger, der alle er rigtige og mange særdeles pæne. Teksten er for dem alle den svage Side. Blandt de senere indkomne skal vi nævne: Sven Harild, I. Aalborg, Hellemann Jørgensen, I. Ringsted, Svend Stenbæk, I. Ribe, Vagn Rasmussen, I. Viborg, „Ahle“, Il. Aarhus, Thyge Stabell, I. Aalestrup, Lejf Kjerulf, Il. Aarhus, Vagn Hansen, I. Køge for blot at nævne de bedste, samt Steffen Holmblad, I. Horsens, hvem Redaktionen i Betragtning af hans Alder og pæne Besvarelse (han er 11 Aar) har tildelt en 2. Præmie. Hermed følger Teksten til Kortet fra Boje Møller.

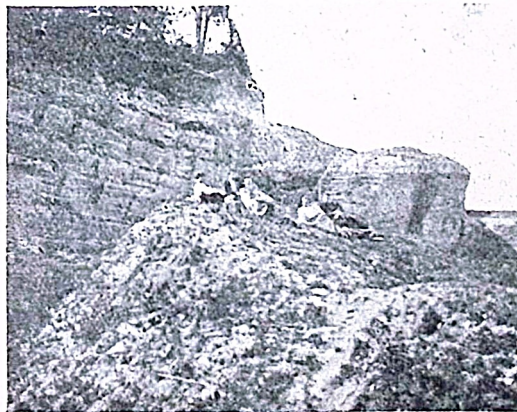
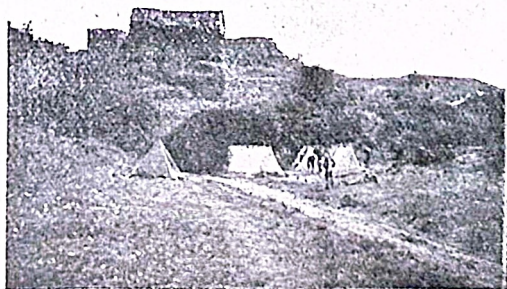
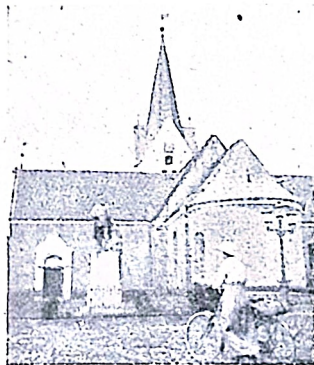
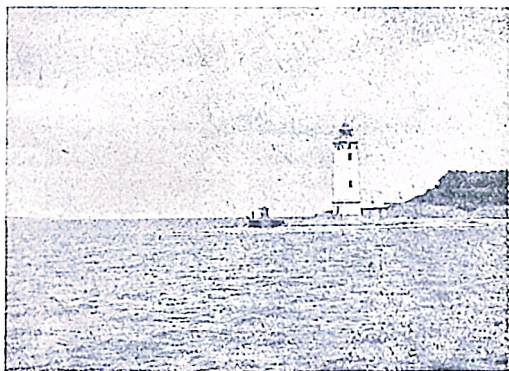
Kortet forestiller Egnen fra Kolding til Grænsen. Landet hører under Vejle Amt og indenfor dette til Nørretyrstrup Herred. I den Del af Herredet, der er med paa Kortet, ligger 6 Sogne, nemlig Bjert S og Vejstrup S med Skamlingsbanken, hvor de store Sprogfester holdtes i Aarene fra 1840 til 59. Paa det højeste Punkt, Højskamling, rejstes der i 1843 en Granitstøtte til Minde om Danskhedens Forkæmper i Slesvig. — Dernæst Hejls S. med Hejlsminde, hvorfra det svenske Ryteri og Artilleri d. 30/1, 1658 gik over Isen til Fyn; Vonsild S., Dalby S. og endelig Taps Sogn.

Banerne paa Kortet er Kolding-Hejlsmindebanen, Kolding-Vamdrupbanen (over Ødis) og et Stykke af Frederikshavn-Vamdrupbanen. I det øverste Hjørne til højre ses Kolding Fjord og i det nederste Hjørne til højre ses Hejlsnor.

Boje Møller,
Vanghusvej 17,
Str.

Tak for de mange gode Løsninger. Til Maj skal I faa en anden af samme Slags!

Kender du Danmark? Her har I en ny Opgave: Hvad forestiller disse 7 Billeder? Løsningerne maa være indsendt til Redaktionen senest den 18. April for at kunne komme i Betragtning. Saa nu kan I randsage jeres Erindringer og Billedværker o. s. v., og I maa forme Svarene som en kort Tekst til hvert Billede (ikke over 3 Linjer). Hvis 2 staar lige kommer det an paa, hvor gode og rammende Teksterne er.

Fra den vide Verden.

Et Chicagoblod skriver den 10. Fbr.:

Hvis du i denne Uge skal ind i en Sporravn med flere Pakker end du kan styre, eller hvis du skulde være i en eller anden Knibe eller rammes af et eller andet Uheld, og saa finder dig tiltalt, af en khakiklædt Yngling med klare Øjne og et kvikt Ansigt, som hilser dig med et „Undskyld, Hr.!" eller „Tillader De, Frue?" og tilbyder sin Hjælp, bliv saa ikke overrasket — dette er Good-turn Uge for de amerikanske Spejdere. — — — I Dag er det f. Eks. „Community Day" — — — I Morgen er det „Fars Dag" — — —, paa Fredag er det Mors Dag. „Tænk paa din Mor hver Dag." Mor skal paa den Dag være fri endog for at lave Frokost. Spejderne og Fædrene skal lave Maden. Om Eftermiddagen skal der være Sammenkomster af Mødre, til hvilke Spejdermødre skal invitere Mødre til Ikke-Spejdere. Spejdere skal være til Raadighed saavel som i Virksomhed hjemme. — — — Hovedemnet for Mødresammenkomsterne skal være „vore Drengene". Om Aftenen vil der blive holdt Tropsmøde, hvor Spejdermødre vil være Hædersgæster. Lørdag skal være „Friluftsdag" med Tropsprogram under Ledelse af Spejderførere. Lørdag Aften skal være „Hjemmeaften" med „hver Spejder hjemme i hans egen Familie."

Spejderne i *Luxemburg* udgiver deres eget Blad, det er paa fransk, hedder „Scout" og Adressen er: 7 Rue de la Place d'Armes, Luxembourg. I Bladets Nr. 2 (Februar) fortælles der om Jamboreen i London, som de skal med til, om en Række Foredrag om Hygiejne, der afholdes for Spejdere af en Professor Pierret og om Instruktionskursus af Chefsinstruktøren Paul de Wal.

Spejderne i *Bergen* har siden Januar skaffet 50 Wienerspejdere til Bergen som Gæster; de er formeret som to østrigske Grupper under Bergens faste Trop, og Rieber Mohn deroppe skriver med Begejstring om, hvor flinke de er, saa han i flere Henseender kan opstille dem som Monster for sine norske Spejdgutter. „Bravo Bergen!"

Vil læser i *Wienerspejderbladet*, „*Unser Weg*": Vort Hjem — dig gjaldt den frygtelige Kamp, der ligger bag os, der har gjort os saa elendige og fattige. Sondret er vort Rige, Fremtiden uendelig streng, den paalagte Fred tog vore Livsaarer. Vort Hjem er blevet lille, men det er skönt! Skönt og uberørt som tilforn. Endnu lofter Bjergene sig mod det uendelige blaa, den evige Sne kroner endnu Gletscherne, endnu lyser Søerne som Ædelstene og Skovene i alle Farvetoner. — Vort Hjem du er det eneste, sidste, vi har tilbage. Dig vil vi tjene, for dig vil vi blive Mænd. Det vil vi være med til at arbejde paa:

at et muntret, friskt og sundt Liv igen skal fylde Hjemmene.

I Arbejdet vil vi gore dig til vort, i Fritiden vil vi nyde din Skonhed.

Det schweiziske Spejderblad „Allzeit bereit" beder os meddele, at det har forandret Adresse. For Fremtiden er det Reinstrasse 30, Zürich.

JAMBOREEN.

Det ledende Udvalg af Førere ser saaledes ud: Fra København: *Tage Carstensen*, *Højland Christensen*, *Per Jesen* og *Hejberg Jürgensen*. Fra Aarhus: *Intendant Martin Madsen* og *J. Praem*. Fra norrejske Div. Tandslæge *Frits*, *Hjørring*.

Der er en Ting Udvalget beder os gore jer alle klart, det er at baade de 50 paa Holdet og de, der betaler selv, kan deltage i Mesterskabskonkurrencerne — og at de skal deltage, hvis de er bedre end de andre. Derfor beder de om at de maa faa ligesaa fyldige Oplysninger om dem som om Holdets Folk. Derfor raaber Udvalget: *Giv os Bæsked i -rette Tid!* Send Skemaerne udfyldte ud saa hurtigt som muligt! saa kan vi lave Træningen! Det skal gaa alt sammen! Vi kan vinde, hvis vi vil, Og vi vil!!

Patentbureau for Raab.

Patent Nr. 21.

(Tilhører 1. Næstved 1. Patr.).

„Falkedrenge! Falkedrenge! Ohøj! Ohøj! Ohøj!"

Selv om det kan gaa lidt sløjt, synger vi dog altid højt:

Ohøj! Ohøj! Ohøj!"

Patent Nr. 22.

(Tilhører 3. Aarhus Trop).

„Hugh!,"

Patent Nr. 23.

(tilhører 1. Norresundby Trops 1. Patr.).

„Fremad, fremad Hjørtede brune vis at I er godt i Lune".

Spejderkonferencen.

Uha! — hvor det lyder! Men det er jo den jeg lovede at fortælle jer lidt om i sidste Nummer, da jeg præsenterede jer dens Mænd. Saa gør Navnet jo mindre til Sagen. Første Gang den holdtes var i Göteborg 1918. Det var endnu i Krigens Tid, og vi rustede os der til at kæmpe for at bevare Broderskabet mellem alle Landes Spejdere. Vi var visse paa, at naar de tre nordiske Korps holdt sammen, saa betyder det noget, og naar de optræder enige over for andre Korps — være sig nu

Englændere eller Tyskere — saa kan man ikke overhøre, hvad vi vil have frem og arbejde for. Der smedede vi den Enighed. Vort Losen blev: Alle Spejdere i de forskellige Lande skal være Brodre efter Krigen, som de var det for den; og vi lagde Planen for hvordan vi skulde arbejde derpaa. Der blev ogsaa det nordiske Forerblad grundlagt, „Nordisk Spejdersport"

Anden Gang var i Kristiania i Fjor. Da var Freden endnu ikke færdig, og da folte vi som alle andre Faren for at Europa skulde blive delt i to fjendtlige Lejre, hvis Folk vilde staa imod hinanden, og da var Øjeblikket kommen da vi tog fat paa at løse den Opgave vi havde lagt Planen til. Da skrev vi til de forskellige Landes Spejdere om ikke at glemme Spejdersagens Grundtanke og stode hinanden ud — og vi blev hørt. Da satte vi os i Forbindelse med Englændere og Tyskere, Østrigere og Franskmand, og vi har — tror jeg — til det Øjeblik ikke gjort det forgæves, for vi har oplevet det at se, at Viljen til at kunne mødes som Spejdere, den findes hos dem alle. Der planlagde vi de skandinaviske Vandringer som I skal ud paa til Sommer og vi drøftede, hvordan vi bedre og bedre skulde kunde lære af hinanden og hjælpe hinanden.

I Aar er det i København, og vi skal fortsætte hvor vi slap og gore Samarbejdet og Arbejdet mod vore fælles Maal endnu stærkere. I alle tre Lande vokser Arbejdet og trives, saa det bliver stærkere og stærkere, og vi danske, norske og svenske Spejdere betyder virkeligt noget mellem Spejderne i hele Verden. Det skal I vide, og det skal give jer rankere Rygge, saa I føler hvor vigtigt det er at I er gode Spejdere hver evige en, for det er jer der er Spejderbevægelsen, og det er jer det kommer an paa, om den duer noget. Hvis I alle sætter noget ind paa at være rigtige Spejdere, saa bliver vi ved at vokse os stærkere og stærkere, og saa kan vi gore hele Samfundet og Livet for os alle bedre og lykkeligere baade hjemme og ude.

„Vær beredt!"

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12—5½

Københavns Division.

Divisionschef Kapt. Andresen, hvem Divisionens Førere havde sat et stort Haab til og som i det sidste halve Aar har været Divisionen en god og energisk og dertil elskværdig Leder, har desværre ikke set sig i Stand til at fortsætte længere, da Arbejdet lagde for stærkt Beslag paa hans Tid. Førerne vil alle huske ham ikke mindst for hans store Arbejde med Tropsfører-skolen, som har været i Gang i Vinter og hvis teoretiske Del er afsluttet nu den 15. Marts med et fornøjeligt Foredrag af Kaptejnen selv om Livet i Naturen, som han elsker og gerne vil gøre rigere for de unge Spejdere. Ogsaa naar Udstillingen nu kommer, og Divisionens Fest, vil vi huske med Tak det Forarbejde Kapt. Andresen har gjort for disse Ting.

Divisionen ledes midlertidig af en Stab med stud. med. Edgar Vollertsen som fungerende Chef.

Den 4. Februar holdt Spejderchefen Møde med Tropsførere og Raadsmedlemmer. Alle Førerne aflagde korte Beretninger om Arbejdet. Særligt Bifald vakte Kolonnechef Grejsens Beretning om at 1. Nørrebro Tropp i Aarets Løb er vokset til en Kolonne med 7 Troppe.

Den 5. Marts fandt Divisionens Fest for Spejderchefen Sted. Af Divisionens c. 1100 Spejdere var mødt c. 900, der gav Spejderchefen en rungende Velkomsthilsen. Efter Paahoring af Spejderchefens Foredrag om hans Oplevelser i England og Amerika dekorerede han Adjunkt Vedel med Solvulven, hvorefter „Vedels Egne“ sang deres Troppsang som Indledning til Underholdningen. Der blev bokset, fægtet, danset Folkedans og sunget og der var en lille Flok Ulveunger, der meget genert gav deres første Optreden. 2. Vesterbros „Chaplin“ var den der satte Humør paa Underholdningen, han tog alle med Storm. Men det var 4 Troppe der bar Aftenen af Divisionens 32.

Dag, det var en Fest hvor Spejdere og deres Chef kom hinanden nærmere. Søndag den 21. er Bornetojsøndag. Alle Divisionens Spejdere samler Lin-

ned ind over hele Byen, efter at vi gennem Bladene har opfordret Folk til at have det lagt til Side i Pakker. I Biler og andre Koretojer skal det saa samles til et stort Depot. I Stockholm gav saadan en Dag 117,000 kg. Divisionen vil slaa Rekorden.

Nørrebro Kolonne.

Kolonnen modtager Indmeldelser til sin Cyklespejdertrop: hver Onsdag i Husumgades Skoles Gymnastiksal 7½-8½ og Store Kongensgade 35 St. th. o. G. 6½-7½ og hver Torsdag i St. Hansgades Skoles Gymnastiksal 7½-8½.

Kolonnen skriver i sit Opraab: Du har maaske af og til tænkt paa at blive Spejder for at komme med gode Kammerater ud i Naturen, men der kunde du ikke altid have Cyklen med, og du trasker hen ad Landevejen havde du ingen Lyst til.

Nu kan du ikke undslaa dig længere — nu kan du forene begge Dele — og nu skal du melde dig ind i „Cyklespejdertroppen“ for det bliver for sent.

— Udgifterne af den lille Pjece om Spejderlovens § 10 beder mig meddele, at den næsten er udsolgt, og at til en ny maa de have et Forlag. Til Hjælp overfor et saadant beder de alle — baade Forere og Spejdere — om at hjælpe med at fremskaffe hvad der i Provinspressen maatte være kommen af Anmeldelser i Tiden fra 1½ til 2½. Redaktionen er villig til at tage imod dem.

Kontorplads.

Et ungt Menneske, som har Lyst og Anlæg for Regning og Tegning, kan faa Plads til 1. April eller straks.

Man henvende sig til Landinspektør Birk, Reventlowsgade 14, København.

Lommebog for Patuljeførere

ønskes til Købs. Ny eller brugt.
Divisionsbladet, Hellerup.

Nørrejske Division.

1. Hobro.

Efter at Mariager en Tid har været erklæret i Belejringsstilstand, holdt Hobro Kolonne Søndag den 15. Februar sit Indtog i Byen med det Formaal, at oprette en Tropp i Mariager.

Kolonnen modtoges af Indbyggerne med Begejstring, og Okupationen blev gik ved Foredrag om Spejderbevægelsen og Opvisning i Spejderidrætten. Publikum, der bestod af en Mængde Drengene og unge Mennesker samt en Del ældre, aplauderede begejstret.

Hadsund er nu belejret af os og indtages Søndag den 14. Marts paa samme Vis, og yderligere har Hobro Kolonne en Landsby i Kikkerten, idet en halv Snes Drengene der er interesseret i Spejderbevægelsen. Cementfabrikerne og Assens vil ogsaa i en nær Fremtid modtage en Krigserklæring fra os.

Hobro Kolonne danner nu en frivillig Afdeling af Hobro Brandvæsen, og den har i dette Øjemed faaet udleveret en rigtig Brandsprojte med tilhørende Materiel.

P. Schytte.

Kolonnerradsfmd.

1. Frederikshavn Tropp.

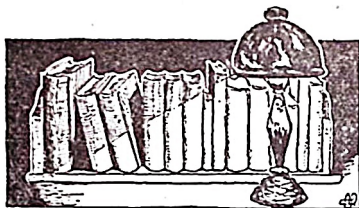
har nu oprettet Forerskole for Patuljeførere og Korporaler; der undervises i Ambulance, Sporing, Lejrbygning og Eksercits m. m. Troppen har i Sommermaanedernes Forløb udviklet sig ret godt, skont det er vanskeligt at føre Spejdersagen igennem her, og det kun er 4 forholdsvis unge Førere der leder den. Der er saaledes stiftet et Troppraad og der er i Vintermaanederne afholdt ugentlige Patuljemøder og Ture og der bliver i alt sørget for hver Spejders Uddannelse. Troppen tæller nu 35 Spejdere i 4 Patuljer og der er stadig Tilgang. Vilh. Christensen.

1. Bjerrlingbro Tropp.

Søndag den 25. Januar afholdt Troppen en Opvisning og Fest paa det stedlige Afholdshotel.

Opvisningen, hvor Randersspejderne godhedsfuldt assisterede, omfattede Gymnastik, Ambulance, Signalering, „Skygebilleder“, Boksnings, Troppens Historie i Billeder m. m. Desuden sang Hr. Adjunkt Ottosen en Del Sange, som vakte mægtigt Bifald. Derefter var der Tombola. Festen gav et pænt Overskud.

Til Tropsfører i Stedet for Postekspedient Fischer, der ikke længere havde Tid, er valgt forhv. Patuljefører i 1. Viborg, Alfred Christensen. Troppen tæller nu 17 aktive Spejdere.

Boganmeldelser.

E. LE BRETON MARTIN: OTER PATRULJEN.

I kender den godt. De ældste af jer har endog faaet den serveret 2 Gange. Oter Patruljen er nemlig ingen andre end vore gamle bekendte, Admiralens Dreng. Men her er den som Bog, og nu kan I altsaa købe den, og de, for hvem den er ny, kan glæde sig til den og ønske sig den til Jul. Det er en morsom Bog og en rigtig Bog for Spejdere. Jeg tror ikke, det gør noget, at den er paa norsk. I kan sagtens læse den, selv om det er lidt sært i Begyndelsen, og saa gør I med det samme den Erfaring, at norsk er meget let at læse for os danske. Og det er nyttigt at vide for en anden Gangs Skyld. Den er saa god, at jeg en Dag venter at faa en Bemærkning om den af en eller anden Spejder i Rubrikken „Kender du den.“ Red.

BERNT LIE: SORTE ØRN.

Der er meget Liv i disse Historier af Bernt Lie, det er nemlig ikke en Indianerroman, som man skulde tro, men det er Historier om Drengene oppe fra Nordlandet i Norge. Her er Historier om Bydrengene, der leger Indianere, om Lappedrengene og Fiskerdrengene, og det er gode Historier om raske og stærke Drengene. Om en og anden ender lidt brat, saa man gerne vilde høre mere, saa er de alligevel spændende og morsomme, for deres Forfatter kender aabenbart sine Drenges ganske godt, og han holder af dem, der duer noget. Red.

GUNNAR JØRGENSEN: FRIE FUGLE.

Dette er en god og sund Bog for store Drengene. Den er skrevet af en ung Mand, der selv som Dreng har levet i det, han fortæller om, og han fortæller godt og morsomt. Bogen handler mest om store Drengene i Skolen, og fortæller morsomt om deres Gæstgæstregter og gode Humør, der kan være saa besværligt for Lærerne,

og som saa mange Lærere saa let misforstaar og vil kalde Uartighed, men den fortæller ogsaa alvorligt om disse Drengene og deres Liv, der slet ikke altid er saa morsomt, men tit kan være brydsomt nok. Alle Drengene, som der er nogen Alvor i, vil være glade for den Bog og vil føle, at Forfatteren er deres gode Ven, og vil gerne læse mere af ham, og jeg tror, mange af jer vil tænke ved sig selv, at den Bog burde alle deres Lærere læse. Og I kan være visse paa, at det er der mange af dem, der gør, og mange af dem er ogsaa glade for den. Red.

Papirløjd for Skole og Hjem.

Keder du dig nogensinde?

Ja, for hvis du gør det, saa er det ene og alene din egen Skyld. Det skulde være mærkeligt, om du ikke kunde faa fat i et Stykke Papir og en Saks (ikke Moders Broderesaks). Lav saa noget almindelig Hvedemelksklister og kom lidt Allun i, saa holder det sig. Med disse tre Ting kan du lave det utroligste, baade nyttigt og morsomt. 1919 udkom paa Nordisk Forlag en udmærket Bog. Den hedder

Papirløjd for Skole og Hjem.

Den indeholder 300 let fattelige Arbejdsanvisninger ledsagede af gode Tegninger. 8-9 Aars Drengene vil godt kunne forstaa dem. Stoffet er ordnet, saa det sværeste kommer sidst, for at Begyndere efterhaanden kan opnaa den fornødne Færdighed. Papirløjd fordrer intet særligt Talent, blot Orden og Omhu. Pigeboerne har deres Sytøj, men der er ofte blevet klaget over, at Drengene ikke har en passende Beskæftigelse til Aftenerne i Familiekrederen. Her er Papirløjden paa sin Plads!

Bogen, som Sløjdforeningen af 1902 har foranlediget udgivet, vil være en god Hjælp i mange Hjem.

Gør Deres Indkøb af
Beklædningsgenstande
til Sportsbrug i
Engelsk Herre-Magasin,
Viborg.

Chr. Andersen, Møbelpolstre og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle français. Prima Materialer.

Henvendelser til Brevkassen maa være Redaktionen i Hænde senest d. 10. De maa gerne være underrettede med Mærke, men til Redaktionen Brug maa Navn og Adr. opgives.

Sv. Hvorledes kan jeg optage Annoncer til „Vor Ungdom?“

Patr.fører St.,
Lille Torv, Ringsted.

Sv. Derom maa der forhandles direkte med stud. jur. Torben Frederiksen, Strandborg, Hellerup.

Spejderne i Søby sender Hobrokolonnen, samt alle Spejderkammerater i Danmark en venlig Spejderhilsen. Fra Søbyspejderne. En gammel Ven.

Feldmeister Kurt Mair, Leder af Gruppen „Speckbacher“, Mühlau, „Humberts Haus“, Innsbruck og

Leopold Zimmermann, Forer for „Fuchs“ Troppen Wien III, Seidlsgasse 7, Østerrig, ønsker begge at korrespondere med en dansk Spejder.

Svar til Lilli Videra, Sorø.
Bladet hedder „Pigespejdere“ og koster 3 Kr. aarlig (2 Kr. for Pigespejdere). Dets Adresse er Tropsf. Inge Boye-Petersen, Thingstedtholm, Horsens.

Svar til „Lion“.
Det mest udbredte er „The scout“, The boy scouts officielle Blad; dets Adresse er 28 Maiden Lane, London, W. C. 2.

Brug
Aggerberk's
Sæber.

Kendte Aarhus Firmaer.

Spejdertørst

slukkes bedst med

Thors Mineralvand.

Fabrikant: Premierlojtnant **Thorsen**.
Tlf. 527. Aarhus. Tlf. 527.

A. Muchitsch,

Pelsvare- & Hattemagasin.

Vestergade 7. - Telefon 932.

~ ~ ~ Aarhus. ~ ~ ~

Kendte Hjørring Firmaer

Aktieselskabet Jydsk Bisquitfabrik
Telefon 711

Hjørring Amts Andels-Svineslagteri

Husk vore

fine bayerske Pølser

GULDSMED

ARTHUR HASSING

TELF. 268 :: HJØRRING

TELTE vaudtæt imprægneret
Teltduk

amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Bekendtgørelse.

Ved Lodtrækningen i 7. By-
troops 2. Patrulje blev følgende
Numre udtrukne:

2	4	64	77	91	107	109
134	140	147	194	198	215	232
260	267	277	297	300	314	346
347	364	373	374	377	383	400
404	406	448	492	508	511	550
553	557	560	562	567	597	570
588	611	719	739	759	767	777
806	906	920	972	1000		

Gevinsterne kan afhentes hos
Olesen, Overgaden over Vandet
30 B. hver Fredag Aften fra
7 $\frac{1}{2}$ -9. Gevinster, som ikke er
afhentet inden 1. Maj tilf. Patr.

Ved Lodtrækningen i 7. By-
troops 5. Patrulje blev følgende
Numre udtrukne:

112	132	150	179	236
248	315	332	386	390
457	508	551	574	586
665	686	705	724	730
743	759	790	811	824
829	859	882	906	911
1010	1027	1035	1044	1051
1100	1107	1138	1141	1154
1196	1197	1200	1211	1221
1237	1247	1285	1297	1301
1330	1389	1407	1435	1444
1463	1467	1471	1479	1483

Gevinsterne kan afhentes hos
Seligmann, Egilsgade 34. Ge-
vinster, som ikke er afhentet
inden 1. Maj, tilfalder Patruljen.

Kendte Hobro Firmaer.

A. KIBSGAARD MIKKELSEN
MUSIK- OG BOGHANDEL
HOBRO

Chr. Grønkjær,
Blomster- og Kranseforretning.
Telef. 205. Hobro. Telef. 205.

Solide Rygsække
anbefales.

Fr. Buhl, Hobro.

Møbel- og Ligkistelageret
bedes erindret. Telf. 250.
A. P. JENSEN.

Spisechocolader

i stort Udvalg.

Fr. Thustrup.

355 danske Børneforfattere! Til den
Konkurrense om den bedste danske
Børnefortælling, som Redaktøren af
„Børnenes Ugeblad“, Forlagsboghandler
Chr. Erichsen, har udskrevet, er der
indgaaet ikke mindre end 355 Bidrag.
Den nedsatte Bedømmelseskomite vil
nu udvælge 15—20 af de bedste, som
saa vil blive optaget i Bladet. Den ende-
lige Afgørelse ligger derefter hos Bør-
nene, der skal stemme om, hvilken Hi-
storie der bærer Prisen for dem alle.

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt
No. 50 Øre.

Abonnement kan tegnes
saa vel for et Kvartal
som halv- el. helaarlig
paa ethvert Postkontor
saa vel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redig. af KLAUS VEDEL, Adjunkt, Stengaards Allé 13, Hellerup.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Prmlt. SOMMER RASMUSSEN.

Ekspedition for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 263, København. - Telefon Central 12240.

Annoncering

Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side
50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/8
Spalte 34 Kr. For mindre
annoncer 20 Øre pr. m/m,
Rabat for 12 Gange 10 %.
Aftælling for København og Bergen.
Strandvej 110, Hellerup. Tlf.
Hellerup 1313.
Jysk Aftælling, Tlf. 4646. Aarhus.

Danske Drenges nye Sangbog.

Pris 3 Kr.

Ønsk dig den i Fødselsdagsgave.

Udkommen er:

Dansk Ungdoms Sangbog.

Samlet af Rektor Hartvig Møller.

Om denne udmærkede Sangbog skriver „Berlingske Tidende“:

„Dansk Ungdoms Sangbog“ er Titlen paa en righoldig Sangbog i praktisk Lommeformat, samlet af Rektor *Hartvig Møller*, der meget fortjenstfuldt har faaet de danske Viser med, til hvilke Carl Nielsen og Thomas Laub har sat Melodier, og som betyder en ualmindelig Berigelse af vore folkelige Sange.

Bogen er i praktisk Lommeformat.

Faas i enhver Boghandel.

Faas i enhver Boghandel.

Steen Hasselbalchs Forlag.

Egnet til Skolebrug.

Pris 3 Kr.

Den bedste Spejdersangbog.

FLØDE

CARAMELLER

FRA

DANSK-ENGELSK

CARAMELFABRIK

ER DE BEDSTE

OG

MEST VELSMAGENDE

Chic Fløde Caramel

D. E. C. Creame Caramel

Nucca Caramel

D. E. C. Chocolate Caramel

Blacks Toffee Stænger

Iris Caramel

Faas overalt i Skandinavien